Etymologische Übersicht

der

homerischen Sprache.

Hilfsmittel: Brugmann: Griech. Gramm.[2] Ders.: Grundriss der vergl. Gramm. der indogerm. Sprachen. Capelle: Hom. Wörterbuch.[9] Curtius: Grundzüge der griech. Etymologie.[5] Feist: Grundriss der got. Etym. Kluge: Etym. Wörterbuch d. deutschen Sprache.[4] J. van Leeuwen und Mendes da Costa: Der Dialekt der hom. Gedichte, übers. von Mehler. Gustav Meyer: Griech. Gramm.[2] Leo Meyer: Vergl. Gramm. d. griech. u. lat. Sprache I[2]. II. Schrader: Sprachvergleichung und Urgeschichte.[2] Stolz: Kritische und erläuternde Bemerkungen z. m. Odyssee-Epitome. Vogrinz: Gramm. des homerischen Dialektes. Wharton: Etyma latina (London, Rivingstons). Die Ausgaben von Ameis-Hentze, Cauer, Nauck, Rzach und Stolz. Die Eigennamen sind ausgeschlossen. Das Textkritische wird in einer besonderen Arbeit behandelt werden. Das Digamma habe ich nur dann geschrieben, wenn eine bestimmte Veranlassung dazu vorlag. Den Index Homericus von Gehring, die Ilias von W. v. Christ und die Odyssee von Kirchhoff konnte ich nur theilweise benutzen.

abh feucht: amnis aus ab-ni-s wie Samnium neben Sabini; *ἀφ-ρό-ς*, *ἄφρεον*; *Λ* 282. *στήθεα δ' ἀφρίαον* Nauck.

ἄφενος (mit Anaptyxis aus *ἄφνος*), *ἀφνειός*, *ἐνηφενής* *Ψ* 81. Aristophanes Byz.; *Λ* 427. Bekker.

ag führen, treiben: ago; 1. g: *ὄ-γ-μο-ς* (mit prothetischem Vocal für *γ-μο-ς*); 2. ag: *ἄγω*, partic. *ἄγυια* (erg. *ὁδός*) *εὐρυάγυια*, *ἀγός*, *ἀγών*, *ἀγίνω* (*-έω*) (wie *ὀρίνω*, *ὠδίνω*) *ἐπ-ακ-τήρ*, *ἀγ-έλη* (vgl. ag-men) *ἀγελαῖος*, *ἀγεληδόν*, *ἀγ-ρό-ς* (zu *ἄγω* wie »Trift« zu »treiben«) = ager, got. akrs. *ἄγρ-ιο-ς* (agrestis) *ἀγρότερος* (vgl. *δεξιτερός*, *ἀριστερός*, *ὀρέστερος*, *θηλύτεραι*, *θεώτεραι*, *ἐνέρτεροι*, wo es sich nicht um eine Steigerung, sondern um einen Gegensatz handelt) *ἀγριόφωνος*, *ἀγρότης*, *ἄγρ-αυλος*, *ἀγρονόμος*, *ἀγροιώτης*, *ἄγρωστις*; 3. âg (amb-âg-es): *κυν-ηγ-έτης*, *ὀχεηγός*; determiniert mit s: *ἄξων* axis Achse, *ἅμαξα* (*ἀμ* = sm[1])*) *ἁμαξ-ι-τό-ς*.

*) Anmerkung. Mit n^1 m^1 r^1 l^1 sind die kurzen, mit n^2 m^2 r^2 l^2 die langen sonantischen Nasales und Liquidä, mit x^1 das Schwa indogermanicum gemeint.

Ἀναμάξεις τ 92. (Stein zu Herod. I. 155.)? *Ἀγρίοο Χ* 313. Ahrens. *ἠγίνευν Σ* 493. *γυναῖκ' ἀγαγέσθαι Ψ* 263. Bentley.

ag wiegen, wägen: agina exagilla exagium; *ἄξιος* (gleichwiegend, s. *Θ* 234.) *ἀντάξιος. Ο* 719. *πάντως Ζεὺς αἴσιον* Nauck.

ag fassen: *ἄγρεε Ε* 765. *Η* 459. *Λ* 512. *Ξ* 271. *φ* 176. *ἀγρέεθ' υ* 149. *ἄγρην μ* 330. *ἄγρῃ χ* 306. *πυράγρην Σ* 477. *γ* 434. *πάναγρος Ε* 487. (*πανάγροιο ἁλόντες* Bentley) *αὐτάγρετα π* 148. *παλινάγρετον Λ* 526. *βοάγρια Μ* 22. *π* 296. *ἀνδράγρι' Ξ* 509. *ζωάγρια Σ* 407. *θ* 462. *μοιχάγρι' θ* 332. *ζώγρεε Ζ* 46. *Λ* 131 *ζωγρέετ' Κ* 378. *ζώγρε' Ε* 698. *ἀγρώσσων ε* 53; *ἄγρη Λ* 23. *Θ* 460. *θ* 304. Fick.

ἀγανός, ἀγανόφρων, ἀγανοφροσύνη. Ἀγανοῖσι βέλεσσι, nicht *ἀγανοῖς βελέεσσι (μειλιχίοσι ϝέπεσσι, τρητοῖσι λέχεσσι, πλείοισι δέπασσι).*

ἀγαπάω, ἀγαπητός, ἀγαπήνωρ, ἀγαπάζω (ἀμφ-).

agesî: got. aqisi Axt; *ἀξίνη.*

agh sprechen: aio aus agio wie maior aus magior; nego aus ne-ago sage nein; *ἦ* aus *ἠκ-τ* wie *ἄνα* aus *ἀνακτ* (*Γ* 351.), *γάλα* aus *γαλακτ* etc.

ἄχος, ἄχομαι, ἄχνυμαι, ἀχέων, ἀχεύων, ἀκαχίζω, ἀκαχέω, ἤκαχον, ἀκάχοντο, ἀκάχημα, ἀκηχεμένος, ἀκηχέδαται etc. Vogrinz 126. Übrigens wird für *ἀκηχεδ-* doch wohl *ἀκηχεσ-* geschrieben werden müssen wie für *ἐλ-ηλέδ-ατο ἐλ-ηλέσ-ατο*; das *δ* mag sich durch Anlehnung an *ἐρ-ηρέδ-αται, ἐρ-ηρέδ-ατο* entwickelt haben. Über die Accentuierung Cauer praef. z. Od. XXIX. *Ἀκαχίζε' λ* 486. nach *Ζ* 486. *Ἀχλὺς χύτο μυρίη* Cobet Y. 282.

aidh brennen, leuchten: aestas (aus aed-tat-s) heiße Zeit, aestus Glut, aedes Feuerstätte, Wohnort; die Tiefstufen îdh idh in ahd. ital eitel (Gold) und nhd. Esse aus idh-ta; *αἴθων, αἰθόμενος, αἴθυια* (partic. wie *ἄγυια*), *αἴθουσα, πάναιθος, αἰθαλόεις, αἰθήρ, αἴθρη, αἰθρηγενής (-γενέτης), αἶθρος*; über das Suffix von *αἴθ-οψ* s. *μέροψ* unter »mer«. *Ξ* 372 *φαεινῇσιν* Nauck. *Ρ* 371. *αἴθρῃ* Naber.

aig: arm. aic Ziege; *αἴξ, αἴγειος (-εος), αἰγίβοτος; ἰξάλου αἰγός Λ* 104. angeblich zu arab. ijjalu-. Mit Recht empfiehlt Christ *αἰγέιος.*

aig bewegen, schütteln: got. af-aikan abschütteln, verleugnen; *αἰγίς, ἐπαιγίζω, αἰγιαλός* (zu *αἶγες* grosse Wellen, Hesych.) *αἴγειρος* Zitterpappel, *αἰγανέη* Wurfspieß, *αἰγίϝοχος* die Ägis schwingend.

αὐγή, αὐγήεις; daneben *αὐγ-ή, αὐγάζομαι.*

aiq: aequus aequitas; ahd. êwa Gesetz, nhd. Ehe, ahd. êhaft, echt; *αἶσα* aus *αἴσσα, αἴκια; αἴσιος, αἴσιμος, παραίσιος, αἰσυμνητήρ (-μνήτης)*, dessen eingedenk, dafs jeder das ihm Gebührende erhält. *Κίοι αἴσης* schreibt Nauck für *κίοι ἴσης; β* 203. *ποτ' αἶσα* id.

αἶνος, αἰνέω (ἐπ-) πολύαινος; αἰνέσσω, ἤνεσσα; αἰνίζομ' Ν 374. *θ* 487. *αἰνέειον σ* 64. *αἰνέετ' Θ* 9.

αἰνός, αἰνῶς, αἰνόθεν, αἰνόμορος (-παθής), αἰναρέτη, ἐπαινή (besser wohl *ἐπ αἰνή*).

αἰπύς, αἰπήν? αἰπεινός, αἰπήεις, αἶψα, αἰψηρός. Vogrinz 75. 151. 90. *αἰνὰ ῥέεθρα* Nauck; O. 223. *χόλον αἰνόν* id. *Φ* 87. *ἠρεμόεσσαν* id. Für *αἰπήν* wird wohl *αἰπύν* zu schreiben sein. *κ* 244. *ἄψ* Barnes. *O* 71. *αἰπύν* Nauck. Schwierig ist *ἐξαπίνης* und *ἐξαίφνης;* mit letzterem verbindet Laistner *ἀφαυρός*: Ö. G.-Z. 1891. p. 711 ff. Auch *ἄφαρ ἀφάρτερος* ist dunkel.

ais begehren: ahd. ei(s)-skôn heischen: *ἰ-ό-της, ἵ-μερος* (aus *ὁ ἰ-*). Vogrinz 145. *ἱμερτός, ἱμερόεις, ἱμείρειν.*

ais ehren, scheuen: got. aistan, ahd. êra; aestimo: *αἴ(σ)δεσθαι (-εῖσθαι), αἰδώς* Leeuwen 42. *αἰδοῖος, ἀναιδής (-εῖη); αἶσχος, αἰσχ-ρό-ς, αἰσχύνω.* Cauer praef. z. Od. XIX. Leeuwen 86. 104. *αἰδόος αἶσαν υ* 171. Ahrens. *E* 530. *O* 562. *αἴδεσθε* Menrad. *Λ* 23. 377. *αἴδεσθαι. ρ* 578. *αἰδέεται.* Die Schreibung *ἀναιδεῖη* ist überall (*Λ* 149. *I* 372. *χ* 424.) zulässig wie bei *ἐγχεῖη, ἀληθεῖη, ἀεικεῖη, ἐλεγχεῖη, ἐνηεῖη, κατηφεῖη, ποδωκεῖη, πολυκερδεῖη, ὑπωρεῖη* (aus *-εσ-ιη*). *Αἰδοῖος* lässt an 45 Stellen die offene Form *-οϊ-* zu, nur *ρ* 578. und *αἰδοιότερος λ* 360. widerstreben.

αἰτέω, αἰτίζω, ἔξαιτος. Ω 292. *αἴτεε* Nauck.

aiv: got. aiws, ahd. êwa êwig; aevum ae(v)tas aeternus; *αἰών, αἰεί, ἀεί* Vogrinz 88. *αἰέν αἰειγενέτης, αἰενάοντα.* (*Ἀεί* nur *M* 211. *Ψ* 648. *ο* 379.).

ak: acus acuo acies; Egge Ecke (Brugmann Grundriss I. 391.); slav. os-t-ru: *ἀκ-μή, ἀκ-ωκ-ή, ἀμφ-ήκ-ης (νεϝ- ταυ- προ- πυρι- ἐυ-) ἄκ-ρο-ς, ἄκρον, ἄκρη, ἄκριας, ἀκραής, ἀκρόπολις (-πολος -κομος -πορος -κελαινιάων), ἄκανθα, ἀκ-αχ-μένος* (unter dem aspirierenden Einflusse des Nasals) *ἄκων, ἀκοντίζω (ἀν-), ἀκοντιστής (-ύς); (ὄκ-ρι-ς) ὀκριόεις, ὀκριάω;* determiniert *ὀξύς, ὀξυόεις, ὀξυβελής, ἀποξύνω; ἀκτή,* got. ahs, ahd. ahir *Λ* 631. *N* 322. *Φ* 76. *β* 355. *ξ* 429. Pott zieht auch *ἀκοστή* (in *ἀκοστήσας*) hieher; *ἀκτή* Landspitze; *ἄκνησις? ἄκιδνος?* Auch *ὠκύς* scheint verwandt. *ψ* 191. *δὶς μηνός* Nauck. *Π* 548. *λ* 588. *κατ' ἄκρηθεν? Λ* 272. *ὀξεῖ' ὀδύνῃ δῦνεν* Bentley. Über *β* 421. Stolz Bem. Über *M* 284. Christ prol. 142.

ak dunkel: *ἄκαρος* blind (Hesych.); ak-vo-dos aquudus: aquilus = niger (Paul. Diac.); aquila *μελανάετος* (Osk. Akudunniad Aquilonia, s. Wharton); *ἀχλύς* (unter dem aspirierenden Einflusse der Liquida; Suffix lu: *θῆ-λυ-ς*, sonst ru: *δάκρυ*) *ἀχλύειν. Ἀχλὺς χύτο* Y 421. Nauck. S. auch Hentze Anh. z. *η* 41.

akhanâ: got. ahana; *ἄχνη; ἀχ-νομαί.*

al nähren, großziehen: alere altus alumnus (= *τρεφό-μενος*); al-t (erwachsen), ahd. wer-al-t mhd. werlt Welt = progenies virorum; *ἄν-αλ-το-ς;* al + d: *ἤλδανε ἀλδήσκειν* (Vogrinz 115.).

al ol ul: ulula ululare; lit. ulóti ululóti; *ἀλαλητός, ὀλολυγή, ὀλολύζω, ὑλάω, ὑλακτέω, ὑλακόμωρος, ὑλαγμός.*

ἀλαός (Cauer praef. z. Od. XX.) *ἀλαόω (ἐξ-), ἀλαωτύς, ἀλαοσκοπίη?*

ἀλαπαδνός, ἀλαπάζω. L. Meyer vergleicht ai. álp-a-, klein.

ἄλθετο E 417. *ἀπαλθήσεσθον Θ* 405. 419.

ἄλη, ἀλάομαι, ἀλήμων, ἀλήτης, ἀλητεύω, ἠλάσκω, ἠλασκάζω; ἀλάεν ε 377. Cauer (praef. Od. 5. III. 2.; 6. I. 3.).

alg: *ἄλγος, ἄλγιον, ἄλγιστος, ἀλ-ε-γεινός* aus *ἀλγεσ-νο-* mit anaptyktischem Vocal, *ἀλγεῖν, θυμαλγής; ἀργαλέος* mit derselben Dissimilation wie caeruleus zu caelum; Suffix *-αλεϝο-* wie in *θαρσαλέος, κερδαλέος* u. a. *Λυγηλεγής.*

algh erwerben: *ἧλφον ἀλφεσιής* (nicht *-ης-*) *ἀλφεσίβοιος. υ* 383. *τις ἄλφοι* Bentley. *ρ* 250. *ἄλφῃ* Kirchhoff.

aljo: alius; got. aljis; ahd. eli-lenti, in anderem Lande befindlich, verbannt; *ἄλλος, ἀλλὰ, ἄλλη, ἀλλήλων, ἀλλήλοιν, ἄλλοθεν* (*-θι*), *ἄλλοσε* (Leeuwen 34.) *ἄλλοτε, ἄλλυδις, ἀλλοφρονέων, ἀλλοῖος, ἄλλως, ἀλλότριος, ἀλλοπρόσαλλος, ἀλλόγνωτος, ἀλλοειδής, ἀλλόθροος; ἀλλοδ-από-ς: ἀλλοδ* = aliud, *απο* = n'qo: prop-inquus, longinquus (Brugmann I. § 228. II. 4. 163.). *Ἄσσα I* 334. Bekker, Nauck; *ἄλλος Ω* 46 id. *ἄλλοτε Δ* 714. *ἄλλων ζ* 205. id. *ἑτέρῃ ν* 69. id. *ἄλλοθ' ἑῇ ἐπίνυσσες ἐφετμῇ Ξ* 249. Brugmann. Über *τἆλλα* (*Δ* 465. *B* 428. *γ* 462. *μ* 365. *ξ* 430.) Leeuwen 13. *X* 322. *δ' ἔκτοσθ' ἄλλον* id.

ἀλκή Kraft, *ἀλκὶ πεποιθώς, ἀναλκείῃσι δαμέντες, ἄναλκις* (*-ιν γ* 375.) *ἄλκιμος; ἑτεραλκέα,* nur mit *νίκην* und *δῆριν,* denn *O* 738. ist mit Nauck zu schreiben: *δῆριν. Ἀναλκίῃφι Z* 74. *P* 320. 337. Nauck, der auch die Plur. *ἀφραδίῃσιν E* 649. *K* 122. 350. *Π* 354. *ι* 361. *κ* 27. *ρ* 233. *μεθημοσύνῃσι N* 108. *πολυιδρείῃσιν β* 346. *ψ* 77. *ἕῃσι προθυμίῃσι B* 588. *ἀγηνορίῃσι I* 700. *ποδωκείῃσι B* 792. u. ä. (Vogrinz 179.) durch Sing. auf *ηφι* ersetzt.

alk: *ἄλαλκε, ἀλαλκών, ἀλαλκεῖν* etc., *ἄλκαρ, ἀλκτήρ* (*Σ* 100. 213. *ξ* 531. *φ* 340.), *ἀλκή* Abwehr; alk-s: *ἔπ-αλξις;* aleks: *ἀλέξω, ἀλεξίκακος, ἀλεξάνεμος, ἀλεξητήρ.* Für *ἀλέξασθαι* empfiehlt sich *ἀλεξέμεναι* (*N* 475. *O* 565. *Π* 562. *σ* 62.); vgl. *Δ* 590. *E* 779. *I* 347. 674. *Λ* 469. *N* 356. *P* 365. *Ἐπάλξις M* 258. 263. 308. 375. Christ.

alu- außer sich, verwirrt sein: *ἀλύω, ἀλύσσω, ἀλαλύκτημαι* lat. alucinari allucinari; *ἠλεός, ἠλός. Ἄλλα φρονέοντα?* Fick. (s. Cauer zu *Ψ* 698); *ἄλλα φρονέων κ* 374. (Hentze Anh.)

ambh-: ahd. umbi (aus umb-bi); ambire; *ἀμφί, ἀμφίς* Vogrinz 88.; *ἄμφω* = ambo, wobei bho = got. ba, ahd. bê-de; bhi = *φι* (*ἶ-φι*). Durch Hauchdissimilation *ἄμπεχον. γ* 429. *αὖα* Nauck. *ω* 398. *ἄμφω Ὀδυσσῆος δέ* id. Vor Digamma ist *ς* in *ἀμφίς* zu streichen (z. B. *B* 384.).

an wehen, athmen: slav. v-on-ja Aushauch der Blumen, Duft; an-i-mu-s (i = Schwa indogerm.), âlum aus an-slo- (stark riechend) Knoblauch, alare h-alare anhelare; *ἄν-ε-μο-ς, νήνεμος, νηνεμίη, ἠνεμόεις, ποδήνεμος* Brugmann Gr. Gr.[2] 46., *ἀλεξάνεμος, ἀνεμοσκεπής* (*-τρεφής*); *ἄν-τρο-ν:*

Plin. 2. 208. quae spiracula vocant-scrobes mortiferum spiritum exhalantes (Wharton). Ähnlich sucht man *σπέος* mit spirare zu vermitteln.

Altind. ân-á Mund; (*ὑπήνη*) *ὑπηνήτης*.

an: *ἀπ-ην-ής*. Die zugrunde liegende Wurzel scheint in ahd. gi-un-nan mhd. gunnen, gönnen, Gunst, enthalten zu sein; *προσηνής* zugeneigt, *ἀπηνής* abgeneigt.

Lat. an: *ἄν*. Leo Meyer: *ΑΝ* im Griech., Lat. u. Goth. 1880. *Ἐπειδάν* nur *N* 285., Bekker *ἐπεί κεν*. Für *ἄν κεν N* 127. *ἄρ κεν*, *Α* 187. *ῥν* für *ἄν*, *Α* 202. *ἧος* für *ὄφρ' ἄν*, *ε* 361. id., *ζ* 259. id., *ι* 334. medelam desidero Nauck. Leeuwen 120. 63. Vogrinz 246. *Ω* 213. *ἂν τιτά*.

an: nhd. an; an-helare; *ἀνά ἄν ἄμ ἄνατα; ἄνα Ζ* 331. *Ι* 247. *Σ* 178. *σ* 13. *Ἀνδύεται ἀμπείρας ἄμπνυτο* etc. Leeuwen 13. *Ἄμ-πελ-ος* s. qel-. *Α* 15. *ἂν σκήπτρῳ* Nauck. *Ἄνω* blos *Ω* 544. *λ* 596. *Ἐμβαίνοντες K* 493. Cobet. *Η* 691. *ἐνῆκεν* Naber.

ἀνήρ (Brugmann Gr. Gr.[2] 48.) *ἀνδρακάς* (Brugmann Grd. II. 510.) *ἠνορέη ἀγήνωρ* (*ἐν-ἀγαπ-φθισ-ῥηξ-ἀν-*) *ἀγηνορίη* (*ῥηξ-*) *ὑπερηνορέων κυδιάνειρα* (*ἀντι- βωτι-*) *ἀνδρόμεος* (s. mêmso) *ἀνδροφόνος* (*-φάγος -κμητος*) *ἀνδροκτασίη, ἀνδρ-αχθής, ἀνδράγριον;* n[1]dro: *ἀδροτῆτα Η* 857. *Χ* 363. *Ω* 6. (anders Rzach zu *Η* 857.). Unklar ist *ἀνδραπόδεσσιν Η* 475. *Ἀνδρειφόντη B* 651. *Η* 166. *Θ* 264. *P* 259. ersetzt Nauck durch *βροτοφόντη*. Vogrinz 31. *Φ* 208. *ἠνορέηφι? β* 245. *ἄνδρεσσιν? ι* 191. *ἀνέρι* Nauck.

ang: adh. ancha; *ἄγγος*.

angh ang (g neben gh wie in *σιγᾶν* neben »schweigen«): ango angor angustus: eng b-ange; ang + s: anxius Angs-t: *ἄγχι, ἀγχοῦ* Leeuwen 53., Nauck praef. Jl. XVI. *ἀγχόθι ἄσσον, ἄγχιστος, ἀγχιστῖνος* (vgl. *ἐλεγξῖνος* furinus) *ἀγχί-αλος (-θεος -νοος -βαθής -μολον -μαχητής), ἀγχέμαχος, ἄγχειν, ἀπάγχειν;* mit äolischem *υ ἐπ-ασσύ-τερο-ς* neben *ἀσσο-τέρω* vgl. *ἄμν-δις* neben *ὁμός, ἄλλυ-δις ἄλλος; ἐγγύς ἐγγύθι (-θεν). Ψ* 761. *στήθεος ἄγχι* Nauck nach Thiersch.

Altind. áng-ira- göttliche Boten: *ἄγγ-ελο-ς (μει-ψευδ-) ἀγγελίη, εὐαγγέλιον, ἀγγέλλειν, ἀγγελίης?* Vogrinz 175. *ξ* 120. *ἀγγείλωμι?* (Cauer praef. Jl. LIV.). Über *E* 390. s. Rzach. *Α* 140. *ἀγγελίην ἐλθόντα. Ο* 640. *ἀγγελίην οἴχεσκε* Zenod. *Γ* 206. *σεῖ' ἕνεκ' ἀγγελίην* Lugebil, Bentley. *N* 252. *τιν' ἀγγελίην* Nauck.

ank krümmen; Angel (urspr. Widerhaken); angulus aus anc-lo mit Anaptyxis; *ἀγκών, ἀγκάσ'* aus ankn[1]si, *ἀγκαλίς, ἀγκάζεσθαι; ἄγκος μισγ-άγκεια; ἀγκ-ύλος* (vgl. *ἡδύλος παχυλός*), *ἀγκυλότοξος (-χείλης -μήτης); ἄγκιστρον; ἀγκοίνη* neben *ἀγκών* wie *γείταινα* neben *γείτων, λέαινα* neben *λέων; ἐπ-ηγκεν-ίδες; ὄγκος* uncus? *ὄγκιον. Ἀν-άγκ-η* »das Unausweichbare«? (vgl. *φεύγω* = biegen) *ἀναγκαῖος, ἀναγκαίη (-φι)*. Für *ἀγκυλομήτης Α* 59. und *ἀγκυλομήτεω B* 205. 319. *Α* 75. *Ι* 37. *Μ* 450. *Η* 431. *Σ* 293.

φ 415. empfiehlt Nauck ἀγκυλόμητις (ebenso δολόμητι Α 540. und ποικιλόμητις).

anti: ante; Ant-wort; ent-: ἀντί, ἄντα, ἄντην, ἔναντα (εἰς- ἐς- ἐν- κάτ- πάρ-); ἀντικρύ Brugmann Grundriss I. 261. ἀντίος, ἐναντίος, ἀντάξιος, ἀντιάνειρα, ἀντίβιος (ἐν-), ἀντίθεος, ἀντίθυρον, ἀντιπέραια, κατ' ἄντησιν υ 387. (Vogrinz 147. 168.) ἀντιάσεις χ 28. ἀντήσω Η 423. Leeuwen 90. ἠντίασα, ἤντησα, συναντήτην Vogrinz 107. συναντήσωνται Ρ 134. ἤντεον Η 423. ἐπαντιάσας Ζ 17. ἄντομαι (συν-), ἀντιόω als Fut. Μ 368. Ν 752. ἀντιάων Ν 215. etc. ἄντην ι 104. 509. Nauck: Ρ 134. συναντήσωσιν id. Für ἀντεβόλησεν empfiehlt Buttmann mit Recht ἀντι-.

ἀνώγει, ἄνωγον, ἤνωγον, ἀνωγέμεν, ἀνώξω, ἀνῶξαι, ἄνωγα, ἠνώγεα, ἠνώγει, ἀνώγει, ἀνώγειν. Η 394. ἠνώγεον La Roche, ἠνώγει Bekker, Nauck. Ε 899. ἀνώγεε?

ἀπειλή, ἀπειλέω, ἀπειλητήρ, ἐπηπείλησε. λ 313. ἀπειλείτην Cobet. Leeuwen 86. Α 388. μῦθον ἐπηπείλησεν Nauck. Ν 143. ἀπείλεε id. (Ο 179. ἠπείλει).

apo: ap-age; ab-duco, aus solchen Zusammensetzungen entstand ab: ἀπό, ἀπή. (Kayser ἄποθεν α 10.?). Ἄψ Vogrinz 92. ἄψορρος ἀψόρροος. Ἀπέμπει ο 83.

ar: arare arator aratrum: ἀρόουσι (ι 108.), ἄροτος, ἄροσις (ar-vu-m), ἀροτήρ, ἄροτρον (Suffix tro zur Bezeichnung von Werkzeugen, vgl. Ru-der), ἀρηρομένη, Leeuwen 69. ἀνήροτος; ἄρουρα aus ἀρ-ορ-ϝα (Suffix va wie in Minerva aus menes-va): zum Vocalwechsel bei der Reduplication vgl. mar-mor ἀγ-ωγ-ή ἀκ-ωκ-ή u. a. Die Ersatzdehnung wie in κούρη aus κόρϝα, γοῦνα aus γονϝα, γόννα etc.; ἐπάρουρος. ι 122. οὔτ' ἄρα ποιμέσιν ἥ γε κατίσχεται οὐδ' ἀροτῆρσιν Herwerden.

ar: trans. fügen, intrans. passen: ars artus; ἀραρίσκω, ἤραρον, ἄραρον, ἄρηρα (προς-ἐν-ἐπ), ἀραρυῖα, ἄρμενος, ἦρσα (ἐπ-), ἤρθην; ἄρ ῥά ἄρα γ-άρ (Brugmann Gr. Gr.[3] 221.); βητ-άρ-μων taktgemäß schreitend; ἀμ-αρ-τῇ, ὁμαρτέω, ὁμαρτήδην, ὠμήρησε; ἀρτι-επής, ἀρτίφρων (-πος), ἄρτιος, ἀρτύω (-νω), ἐπήρτυε, ἐπαρτής (ἀρ-θμό-ς), ἄρθμιος, ἀρθμήσαντε, ἀνάρσιος; (ἀρέσκω) ἀρέσσομαι, ἤρεσ(σ)άμην, ἤρεσα, ἀρετή, αἰναρέτη, ἀρετάω. Über δάμ-αρ s. dem. (ε 236. ἦεν ἀρηρός Nauck). Θυμάρης θυμήρης? ἐνήρης (χαλκ-). Ἀριεμής?

ar tüchtig: ἀρές (Rzach Ε 31. Anm.) ἀρείων, ἄριστος, ὥριστος, ἀριστεύς, ἀριστεύεσκε, ἀριστεύω; δυσαριστοτόκεια, ἀρίγνωτος (-δείκετος -ζῆλος -πρεπής -σφαλής -φραδής); neben ἀρι- auch ἐρι-: ἐριαυχήν (-βρεμέτης -βῶλαξ -βωλος -γδουπος -δουπος -ηρος -θηλής -κυδής -μυκος-ούνης -ούνιος -σθενής -στάφυλος -τιμος).

âr: ἀράομαι, ἀρήμεναι, ἀρητήρ, ἀρή πολυάρητος (Ρ 37. Ω 741. ἄρρητον Doederlein), ἐπαρή ἀρεή.

ar: ahd. arg argî; ἀρή Unheil: ἀρημένος.

arg licht, glänzend: altind. árjunas: got. aírknitha unaírkns: argentum,

arguere ins Klare bringen; *ἀργός, ἀργεννός, ἀργῆς, ἐναργής, ἀργεσ-τής* aufhellend. *ἀργινόεις, ἀργιόδους (-κέραυνος), ἄργυφος* (Suffix bho: Brugmann Grundriss II. 203.) *ἀργύφεος, ἀργεϊφόντης* (s. Capelle); *ἄργυρος, ἀργύρεος, πανάργυρος, ἀργυροδίνης (-πεζα -τοξος -ηλος). η* 89. *σταθμοὶ δ' ἀργύρεοι* Barnes. *Ἐναργές Υ* 131. *η* 201. *π* 161. Fick.

arq wehren; arm. argel Hindernis, argelum wehre; arceo: *ἀρκέω.*

ark alk spinnen: (*ἄρκυς; ἀράχνη* mit Anaptyxis und aspirierendem Einflufs des Nasals) *ἀράχνιον; ἠλακάτη χρυσηλάκατος ἠλάκατα.* Bezzenberger stellt *ἠλακάτη* zu lit. lenktuve, Schrader *ἀράχνη* zu »Rocken«.

Ai. armaka schmal, dünn: *ἀραιός?*

as trocken, dürr: arere aridus; as + d: got. az(t)gô ahd. asca Asche: *ἀζ-* aus *ἀσδ-* wie *ὄζος* äol. *ὕσδος* Ast: *ἄζεσθαι καταζήρασκε ἄζα ἀζαλέος.* (Feist Got. Etym. 13.).

âs sitzen: altind. âs-tê; *ἧσ-ται,* wobei der spir. asp. durch Anlehnung an sed- *ἑδ-* entstanden ist; *ἧμαι, ἧσαι, ἧσο, ἧστο, ἥμεθα, ἧσθε, ἧται, ἕαται, ἕατο (καθ-) ἕατο, ἥμενος, ἥμην, ἧσθον, ἧσθην, ἧντο, ἧσθαι, καθήμενος (ἐφ- μεθ- παρ- ἀφ-), ἐνήμεθα, κάθησο, καθῆστο.* Vogrinz 96. 101.

as (oder av) Festland? *αἶα ἠιών.*

ἀσκέω, ἐπήσκηται, ἀσκητός. Ψ 743. *εὖ Ϝ'* Leeuwen. *Γ* 388. *ἤσκεε?*

ἄσπ-ρο-ς ἄσπ-ρι-ς Eiche: *ἀσπίς* (urspr. hölzerner Schild) *ἀσπιστής, ἀσπιδιώτης, ὑπασπίδια, λεύκασπις.* Schrader 327.

Altind. átman; *ἄσθμα ἀσθμαίνω.*

Got. atta, altbulg. otici; *ἄττα.*

au: au-t au-tem: *αὖ, αὖτε, αὖτις (ἐξ-), αὐτός, αὐτόθι (-θεν -φι), αὐτοῖ, αὖθι, αὐτίκα, αὐτάγρετος, αὐτῆμαρ, αὐτόδιον (-δίδακτος -ετες -κασίγνητος -κασιγνήτη -ματος -νυχί -σιαδίη -σχεδόν -σχεδά -σχεδίη -χόωνος), αὔτως, αὐτ-άρ; Φ* 344. *κατ' αὐτόθ'* Wolf. Vogrinz 92. *Αὐτόθι τῆος Τ* 189. Nauck.

aud nicht: h-aud: *οὐ(δ);* Hübschmann Vocals. 191.; *οὐ-χί* (altind. hi, verstärkende Partikel); über *οὐ-κί* Brugmann Grundriss I. 293. Vor *Ϝ (οὐκ οἶδ')* ist *κ* zu streichen. *Π* 522. *οὐ* Heyne. *Υ* 466. *ὅ Ϝ' οὐ* Leeuwen.

aur gewinnen: ad-or-ea: *ἐπ-αυρ-ίσκοντα, ἐπαυρεῖν. Ν* 649. *ἐπαύροι* Hermann. (Cauer praef. Jl. LV.). *Ζ* 353. *τοῦ* Herwerden nach *Α* 410. *Ν* 733. *Ο* 17.

aus: altl. ausis auris, got. ausô ahd. ôra Ohr Öse, aus-cul-t-ari au(s)dire: *(οὐ(σ)ας), οὔατος* aus *οὐσν¹τ, οὖς, ἄμφ-ωτ-ος ὠτώεις, παρ-ήιον* aus *παρ-αϝσιο-* (lesb. *παραύα*), *καλλιπάρῃος (χαλκο- μιλτο- φοινικο-) παρειαί.* Für das handschriftliche *ὠτώεις* schrieb Heyne *οὐατόεις; μ* 200. änderte Curtius *ὠσὶν* in *οὔατ'*, Nauck in *οὔασ'. Α* 109. *αὖτ' οὖας* Nauck; *Υ* 473. *οὖας ἄφαρ* id.

aus glänzen: ausosa aurora aurum: mhd. ôs-ten: äol. *αὔως, ἠώς* (Leeuwen 42.) *ἠόιος (ὑπ-) ἠοσφόρος; αὔ-ρι-ον, ἦρι* aus *ἀϝσ-ερι, ἠριγένεια; ἠέριος.* Brennen:

αὔω (ε 490.) κερ-αυ(σ)-νό-ς (τερπι- ἀργι-) Blitzstrahl (zu ker- verletzen). Ἠόος ὅν ῥ' ἔκτεινε δ 188. Ahrens. ἠόόθεν Nauck; ἐς οὐρανόν (Θ 538.) id. Ψ 226. εὖτ' ἠοσφόρος Rzach. Ἠοόθεν πρῷ für ἠῶθι πρό? Über ἄριστον (Ω 124. π 2.) s. ed; schön vermuthet Christ ἀέριστον.

av merken, wahrnehmen: altbulg. u-mu (Suffix mo-): αἴω; ἐπητής verständig, besonnen? Ἐν-η-ής aufmerksam, rücksichtsvoll, mild? ἐν-η-εὴς P 670.

av: avilla ovis; αἰπόλος (-ιον), ὄις; αἰγυπιός Schafgeier. Vogrinz 16. Leeuwen 46. Σ 588. οἴων μέγαν Roehl. X 501. ἔδεσκ' οἴων καί id.; οἰ- steht M 451. N 599. 716. α 443. φ 408. ο 386. Λ 678. 696. O 323. ι 448. λ 402. μ 129. 266. 299. ξ 100 υ 142. ω 112. (Γ 198. οἴων Herod.): ὄεσσι Z 25. Λ 106. ι 418.

avisa: ἤια ἦα Speise, Nahrung, lat. ave(s)na, slav. ovisu, lit. aviža. Hieher nach Einigen auch ἠιόεις »reich an Futter, an Weideplätzen«; doch s. vio. Ἤια (β 289. 410. N 103.) aus ἀϝισια? Vogrinz 15. 33.

bag: βάζω, βέβακται.

balare: βληχῆς μ 266. Nauck.

bar bal unverständlich sprechen: balbus; ai. balbalakaromi; βαρβαρόφωνος.

bemb: slav. buben; βομβέω.

βενθ: βένθος πολυβενθής; βρ^ιθ: βαθύς ἀγχιβαθής, βαθύνειν, βαθυδίνης (-δινήεις -ρροος -ρρείτης -λίμος-λειμος -σχοινος -κολπος -ζωνος), βῆσσα aus βηθ-ια wie μέσσος aus μεθ-ιο-ς. (Σ 550. ist auch βασιλήιον überliefert). Λ 306. βαρείῃ λαίλαπι θύων Nauck. Ξ 397. βήσσῃσιν ὅτ' id. Π 766. βήσσῃσι, βαθύν id. Γ 34. βήσσῃσ'. Π 634. βήσσῃσι ἐκάς. id. Vgl. Vogrinz 69. Cauer 6. II. 1. Leeuwen 37. 38.

bhâ sprechen: fa-ri fa-ma fa-cundus fa-bula infans, determ. fat-eri; φη-μί (προς- μετά- ἀπό- ἐκ- πάρ- παρά- παραί-) φά-τι-ς φή-μη φῆμις ἐνφημέω (ἐπ-) πολύφημος, πρό-φασις (πάρ-παραί-) ἀμφασίη, ὑποφήτης, παλαίφατος; Hochstufe bhô: φω-νή, φωνέω (προς- μετα-) ἀγρίοφωνος (λιγύ- ἱερό-χαλκεό- βαρβαρό) ποτιφωνήεις. Πρόςφατος? ψ 135. φήμη Kirchhoff. Vgl. Brugmann Grd. II. 398. Cauer praef. Jl. LII. Für φάσχ' ὁ δ 191. schreibe man mit Nauck: φάσκε.

bhâ: φάε πεφήσεται ἀμ-φα-δά (-δόν -διος -δίην); φαϝ: φάος φάεα φόως Vogrinz 35., φαεσίμβροτος, φαεινός (aus -εσ-νο- vgl. ἐρεβεννός ἀργεννός ἀλεγεινός), φαάντατος? φαέθων (Vogrinz 114.) φαείνω (119.), φαάνθη (ἐξε-), φάανθεν? πι-φαύ-σκειν offenbaren; φαν: φάνεσκεν (116.), φαίνω (ἐκ- ἀνα- ἀμ- προ- περι- ὑπο-), παμφαίνω (aus φαν- φαν-) παμφανάων, ἀ-φαν-το-ς, τηλεφανής, ἀναφανδά (-δόν), ἐξαναφανδόν. Über ein vermuthliches ἐξεφαένθη Stolz Bemerk. 33., über φόως Cauer praef. z. Jl. XXXIII. K 478. ἐπίφαυσκε Grashof. Über Π 188. s. Rzach. μ. 241. χάνεσκε Jordan.

bhâ: zd. ba; lit. ba; φή.

bhag: altind. bhágas Segen, altpers. baga- Ernährer, Gott, altbulg. bogo-,

u-bogu unbegütert: ἔφαγον ὠμοφάγος (ἀνδρο- σιτο- γλακτο-); bhâgos, der Baum mit essbarer Frucht: fagus, mhd. buoche: φηγός, φήγινος.

bhâgh: ahd. buog Bug; πῆχ-υς mit Hauchdissimilation aus φηχ- wie in πείθεσθαι neben fidere (bheidh-), in πυθ-μήν neben fundus (aus fud-no) u. a.: ἐννεάπηχυς (ἑνδεκά- δυωκαιεικοσί-).

φαίδιμος, φαιδιμόεις.

bhait: baetere ar-biter (ar = ad, arcesso); φοιτᾶν ἠεροφοῖτις (s. Rzach zu *T* 87.).

bhak: παιφάσσουσα einherblitzend. Der Stamm φακ- liegt auch in fax, Fackel vor; über die mannigfachen Reduplicationsformen (πιπάνω, παμφαίνω, ποιπνύω λαῖλαψ) siehe den letzten Abschnitt der vergl. Gramm. von Leo Meyer I.² Brugmann Gr. Gr.² § 122.; ἐκπαιφάσσειν.

bhal: fallo; ἀπο-φώλιος?

bheg: slav. bĕgu Lauf, bĕgati laufen; mit Labialismus φέβεσθαι, φόβος, φοβέω; ohne Labialismus φάσσα aus φαγ-ια, die flüchtige, φασσοφόνος. Anders Schrader 369. *Λ* 402. τρόμος Düntzer.

bheid spalten, scheiden, trennen; got. beitan; findo mit Nasalinfix; φειδ einer Sache fern bleiben, ihr nicht nahe treten: φείδομαι, φειδώ, φειδωλή Vogrinz 144. Φιτρός aus φιδ-τρος?

bheidh überreden; sich überreden lassen, vertrauen, gehorchen; fido fides fidus; got. bidjan nhd. bitten, beten; πείθω (ἐπι- παρα- παρ- παραι), ἀπιθεῖν, πεῖσα, πιστός, πίσυνος, ἄπιστος, πιστοῦσθαι, ἀπιστεῖν; πιθήσεις φ 369. Für πιθήσας empfiehlt Nauck πεποιθώς. Ξ 235. πείθε(ο) Nauck. *I* 386. πείσει' Barnes.

bhel weiß: slav. bĕlu; lit. báltas; lat. fullo aus bhl¹-no; (φαληρός) φαληριάω. In der Bedeutung »glänzen« liegt bhl¹- angeblich in φάλος (ἀ- ἀμφί-τετρά-) und in φάλαρα, glänzende, die Backen deckende Metallplatten, vor; τετραφάληρος.

bhelg binden: suffla(g)men; bhl¹g mit Anaptyxis: φάλαγξ φαλαγγηδόν.

bhelk krümmen; flecto; φολκός.

bhendh: bind-en; πενθ-ερός verwandtschaftlich Verbundener (vgl. νεκ-ρό-ς necatus, δῶ-ρο-ν das Geschenkte); πεῖσμα Band.

bher: fero feretrum frugi-fer; Bahre, Bürde, frucht-bar; 1. bhr¹-: φαρ-έ-τρη ἰσοφαρίζειν?; 2. bhr-: δί-φρ-ος duos ferens, ἐπιδίφρια (-ός); 3. bher-: φέρω, φέρ-τρο-ν, ἀντιφερίζειν, συμφερόμεσθα, συμφερτός, προφερέστερος (τατος) φέρτερος (-τατος), φέριστος; bhor-: φορέω, φορεύς, φόρτος, φορτίς, κηρεσσιφόρητος, ἀμφιφορεύς, τοξοφόρος (πυρο- ἀθλο- λαο- ἠος-); φάρμακον (wie »Gift« zu »geben«?) πολυφάρμακος. Die Zugehörigkeit von φωριαμός ist zweifelhaft. Über φᾶρος Schrader 485. Φέρτε *I* 171. *Σ* 308. φέρῃσι- φέρωμι Naber. *Ω* 341. φέρει id. *Λ* 130. δίφροο. γαῖα φερέσβιος *Φ* 63. Christ.

bherdh brechen, zerstören: altir. brissim, brise (Brugmann Grundriss I. 238);

mit Hauchdissimilation *πέρθω (ἐκ- δια-) πτολίπορθος (-ιος) πορθέειν ἀπόρθητος*; pr¹dh: *ἔ-πραθ-ον*. Über *πέρθαι Π* 708. Leeuwen 90.

bheu: trans. »pflanzen«, intrans. »sein«; bi-n bau-en Bau-m; fu-i -bo -bam f(v)-io super-b(v)-ia du-b(v)-ius (zu duo wie *δοιή* zu *δύω*, Zweifel zu zwei); tonlose Tiefstufe *φϝ*: *ὑπερ-φϝ-ίαλος* super-b(v)-us überwüchsig; *φύω (ἐν- περι- προς- ἐκ-), φυτόν, φυτεύω, φυή, εὐφυής (εἰρυ- προς-), φύ-σι-ς, φυσίζοος, φυτ-αλ-ιή, φῦ-λο-ν* (vgl. tri-bu-s Dreistamm) *ἔμ-φυ-λος καταφυλαδόν*. Auch *φώς* pflegt man hieher zu stellen (ai. bhávant-); *ὁλοφώιος*? Leeuwen 66. *Δ* 483. *πεφύκῃ* Hermann. *Z* 149. *φύεθ'* Leeuwen.

bheudh: activ »kund thun«, medial »erfahren«: got. ana-biudan ent-bieten, ahd. biotan ge-bieten; nhd. Bote, Büttel; *πυνθάνομαι* mit Nasalinfigierung, *πεύθομαι, ἀ-πευθ-ής, ἄ-πυσ-τος (ἀνά-)*.

bheug: fugio; *φεύγω (προ- ὑπο- ἐκ- ὑπεκ- ὑπεκπρο- παρ- παρεκπρο-) φυγή, φύζα, φυγοπτόλεμος, φύγαδε, φυκτός, φυζακινός, φύξηλις, φύξις, φύξιμον* (Brugmann Grundriss II. 163.). Leeuwen 81. Vogrinz 129.

bhidh: fidelia; *πίθος*.

bhim bhi (Brugmann Gr. Gr.² 128.): ti-bi u-bi; *-φιν -φι*. Die Formen s. bei Vogrinz 72. Vgl. auch Brugmann Grd. II. 626.

bhleg strahlen, leuchten: mhd. blicz Blitz, slav. blesk; Blick; fulgur, fulmen, flagro aus bhl²g, flamma; *φλέγω, φλεγέθω* Vogrinz 114., *ζαφλεγής, φλέγμα, φλόξ, φλόγεος*.

bhlô bhol: *φύλλον* aus *φυλ-ιο-ν* = fol-iu-m = ahd. bla-t; die Wurzel bhlô steckt auch in flo-s Blus-t flo-r-eo, ahd. bluojan mhd. blüejen, ahd. bluo-ma, ahd. bluot Blüte; auch *φλοιός* pflegt man hieher zu ziehen; *ἄφυλλος (τανύ- εἰνοσί- ἀκριτό); τανύφλοιος*.

bhlu bhlug sprudeln: fluo aus flugvo; *φλύε φλέψ*. Schwer zu beurtheilen sind *φλοῖσβος, πολύφλοισβος, ἀφλοισμός*.

bhodh: fodio fossa (aus fod-ta); Beet = Umgegrabenes: *βόθ-ρο-ς* für zu erwartendes *ποθ-* durch Anlehnung an *βαθύς*.

φοῖνιξ, φοινικόεις, φοινικοπάρῃος. Ψ 717. *φοινήεσσαι* Nauck.

bhor: forare; bohren: *(φάρ-υγξ) φάρυγος ι* 373. *τ* 480.

φόρμιγξ φορμίζω.

bhrâtôr (-ter): got. brothar; slav. bratru; frater; *ἀ-φρήτωρ, φρήτρη*.

bhren? *φρένες, φρενός*; bhrn¹-: *πρόφρασσα, ἐνφραίνω (ἀ-); φρονέω, φρονίς, φρόνιμος, ἀφρονέων (δμο- ἄλλο- δολο- χαλι-) ἐπιφρονέουσα; ἀασίφρων* (s. ven- schädigen) *ἄφρων (ἐχέ- ἀταλά- ἐύ- δμό- πολύ- ἀγανό- σαό- πρό- ἀρτί- δαί- μελί- ταλά- ταλασί- ἐπί- πει σί- κρατερό- κερδαλεό- ὁλοό- χαλί-); δμφροσύνη (ἐυ- ἀγανο- σαο- φιλο- ἐπι- (η* 74.) *ἀασι- δολο-)*. Bhr'n + d: *φραδ-? φραδής (ἀ- ἀρι- κακο-), περιφραδέως (ἐυ-) φράδμων (συμ-) ἀφραδέω (ίη), φράζομαι (ἐπι- μετα- συμ- περι-), φράσε, πέφραδον (ἐ-) διεπέφραδε. N* 300. *ταλαίφρων Φ* 410. *ἐπεφράσα'. Ω* 354. *φράζευ, φίλε, οἶα* Nauck.

bhren: got. bru-nno ahd. Brunnen Brunn, metathes. Born: *φρέϝαρ*, Plural *φρεύατα*? Zum Suffix vgl. *οὖθ-αρ ἕλκ-αρ* u. a.

bhr'gh einschließen: Burg: *φράσσω* aus bhr'g-io.

φρίσσω, φρίξ.

bhrû: ahd. brâwa wintbrâwa; slav. bruvi: *ὀ-φρύς, ὀφρυόεις.*

bhu: *ἐξαφύοντες*; bhus: *ἀφύσσω. Α* 171. ist wohl verderbt: *Ν* 508. *Ξ* 517. *Ρ* 315. ist vielleicht (nach dem Vindob.) *ἤ-φισ-ε ἄ-φισσ-εν* zu schreiben und mit bheid-, findo, zu verbinden; *τ* 450. *διήφισε*? *π* 110. *διαφυσσόμενον.*

bhudh: »Bod-en«, fundus durch Nasalanticipation aus fud-no: mit Hauchdissimilation *πυθ-μήν.*

bhur sich unruhig bewegen: ai. bhurámi: *πορ-φύρ-ω* (vgl. *μορ-μύρ-ω*); *πορφύρεος Α* 482. *Π* 391. *β* 428. *λ* 243. *ν* 85.

bhur: *φύρω, πεφυρμένος*; bhor: *φορύνετο, φορύξας.*

bregh: ags. bregen Hirn; *βρεχ-μό-ς.*

bregh kurz: bre(h)-vi-s; slav. brzo brevi; br'gh: *βραχ-βράσσων.*

βρί-θω, verwandt mit bru-tus aus broi-, vgl. lugeo neben *λοιγός*, mu-rus neben moe-nia, *οἰνός* unus, oenos, oinos: *βρι-αρό-ς, βριθύς, βριθοσύνη*; *ὀ-βρι-μο-ς, ὀβριμοϝεργός* (*-πάτρη*), *βρίζω, βριήπυος. ι* 233. 241. 305. *α* 101. *γ* 135. *ω* 540. ist auch *ὀμβριμο-* überliefert.

βρύει Ρ 56.

βέβρυχεν, βεβρύχει, βεβρυχώς. Ν 393. *Π* 486. *Ρ* 264. *ε* 412. *μ* 242.

buk: bucina; altbulg. bučati brüllen: *βύκ-τη-ς.*

δαίμων, δαιμόνιος, ὀλβιοδαίμων. Ρ 98. *ἐθέλησεν ἀμείνονι φωτί* Nauck.

daivér: altind. dévar; levir; *δαήρ.* (Wackernagel: *δαιήρ*). *Ω* 762. 769. *δαυρῶν* Brugmann Gr. Gr.[2] 107.

dakru: altl. dacruma lacruma; got. tagr Zähre: *δάκρυ* (*-ον*), *δακρυόεις, δακρύειν, πολύδακρυς, πολυδάκρυτος* (*ἀ-*). *Ρ* 192. *μάχης πολυδάκρυος* Bentley. *σ* 173. *δάκρυσσι* Nauck. Für *δάκρυ' Ι* 433. *Σ* 124. *β* 81. *θ* 88. *λ* 530. empfiehlt Bekker mit Recht *δάκρυ.*

dâl: dor. *δαλέομαι*; *δηλέομαι* (*δια-*), *δήλημα, δηλήμων.* Über *ἀίδηλος* Capelle Anm.

Tr. dám Gefolgschaft: *δῆμος, δήμιος* (*ἐπι- μετα- παν-*), *ἐπιδημεύειν, δημοβόρος* (*-γέρων*), *καταδημοβορεῖν, δημιοεργός. Ο* 738. *δῆριν* Nauck. *Μ* 213. *δήμου* Bentley (nach *Β* 198.). *ξ* 239. *δήμοο. Β* 198. vermuthet Christ *δήμοό τ' ἄνδρα.*

dans lehren, lernen: *δήν-εα*; dn'ṣ- *δασ-*: *ἐ-δά-ην, δέ-δα-ε, δεδαώς, δεδάασθαι, δαήσεαι, δεδάηκε, δεδαηκότες* (Vogrinz 110.), *προδαείς, δαήμων* (*ἀ-*), *ἀδαημονίη*? *δαΐφρων δήω* (V. 134.): *διδάσκω* V. 115.? *δῆ-λο-ς* kenntlich, deutlich, *ἔκδηλος.* Wackernagel schreibt *δεδαέσθαι. Π* 811. *λιλαιόμενος* Nauck. *Ἀδαημοσύνη ω* 244. Harl. *ζ* 257. *ἔτι δηέμεν* Herwerden.

dat theilen: got. un-ga-tass (aus t-to): *δατέομαι*; *δασ*: *δασμός, δαίεται, δεδαίαται, δέδασται, ἐδάσσατο, ἀποδάσσεσθαι, ἐδάσαντο, δάσονται,*

δασάσκετο, δασσάμενος, δασαίμεθα, δάσωνται, δασσάμεθα, δάσσαντο; Π 86. *ἀποδάσσωσιν* Bekker. *δαΐζειν, δαίνυμι, δαίσειν, δαίς, δαίτη, δαίτηθεν, δαιτύς? δαιτυμόνες, δαιτρόν, δαιτρός, δαιτροσύνη, δαιτρεύω. Δ* 343. *καλέοντος* Nauck. *Λ* 497. *δηιόων* id. *α* 225. *τίς δὴ δαίς, τίς ὅμιλος* id. *Ψ* 48. *γαστρί* Peppmüller. *Ο* 99. *εἰ πέρ τις νῦν δαίνυται εὔφρων* Ahrens? *Ο* 189. *δέδαστο. Χ* 496. *δαίτης. σ* 248. *δαινῦντο* (nach La Roche) Nauck. Vgl. *Ω* 665. *σ* 238. Vogrinz 44. *δάσσεσθαι υ* 216. Cobet.

dâv brennen, quälen: altind. davas Brand: Tiefstufe dûv: *δύη δυόω*; Hochstufe dâv: *δαϝίω, δάϝος ἡμιδαής* (*θεσπι-*), *δαΐς, δα-λό-ς? δα-νό-ς, δῆϊον* (*πῦρ*). *Φ* 375. *πᾶσ' ἀπόληται* Nauck: *Υ* 316. interpoliert. *Λαϝελός Ν* 320. *Ο* 421. *ε* 488. *τ* 69. Sittl.

dâv streiten? *ἐν δαΐ λυγρῇ, λευγαλέῃ, δαϊκτάμενος, δῆϊος, δηϊόω, δηόω, δηϊοτής, μενεδήϊος*; dâv-ri-: *δῆρις, δηριάομαι, δηρίσαντο*; *Π* 756 schreibt Leeuwen *δῆριν ἐθέσθην*. Vgl. Vogrinz 15. *Δηιόοντες Λ* 153. *δηιόοντο Ν* 675. *δηώσας Ψ* 176. *δῆοον Ε* 452. *Λ* 71. *Μ* 425. *Ο* 708. *Π* 771. *δηιόοιεν δ* 226. Nauck. *Ρ* 65. *δηιόων, τὸν δ' ἀμφί* Christ. Für *-αα-* schreibt Cauer *-αε-* *Μ* 421. *Π* 96 *Ρ* 734. *Φ* 467.

de: nhd. zu; *ἐνθάδε* dahin, *φύγαδε, οἴκαδε, οἰκόνδε, ὄνδε δομόνδε, πόντονδε νομόνδε, πέδονδε, πεδίονδε, χόρονδε, θῶκόνδε, σταθμόνδε, ἀγρόνδε, συφεόνδε, φόβονδε, λόχονδε, πόλεμόνδε, ποταμόνδε, θάλαμόνδε* (*φ* 42.), *μέγαρόνδε, βουλυτόνδε, κρήνηνδε, ἀγορήνδε, δυμίνηνδε, κλισίηνδε, λέχοσδε, τέλοσδε, βένθοσδε, ἔρεβόσδε, φόωσδε, πόλινδε, ἄστυνδε, ἅλαδε, οὐδάσδε, Ἄιδόσδε, θάνατόνδε, Αἴγυπτόνδε, Ἰθάκηνδε, Κρήτηνδε, Κύπρονδε, Ἄργοσδε, Πύλονδε, Πηλεΐωνάδε? ἡμέτερόνδε, ὑμέτερόνδε; ζε* (aus *σ-δε*): *θύραζε ἔραζε χαμᾶζε*. Über *δεῦρο* s. vrep., *δεῦτε. Νῆάδε ν* 19. Bekker. *Ω* 338. *Πηλεΐωνος* Nauck, *Πηλεΐων' ἀφικέσθαι* Povelsen.

de binden: ai. djami; *δέω* (*ἐκ- συν- κατα- ἐπι-*) *δίδη Δ* 105. *διδέντων μ* 54. *δετή, δέσματα, δεσμός, ἀναδέσμη, ὑπόδημα, ἀμαλλο-δε-τήρ* (s. mê) *μελάνδετος, κρή-δε-μνο-ν* (s. ker Haupt). *Λ* 406. *Ϝ' ἔδησαν* Leeuwen. *Λ* 105. *δίδει* Naber. *Ω* 273. *ἔδεον ἑκάτερθεν* Fick.

δή ἤ-δη δαί.

debh: *δέφω*; determ. depso; *δεψήσας, ἀδέψητος*. Desp- in ahd. zispan.

deik: zeigen, zeihen; dicere index digitus; *δείκνυμι* (*ἐν-*), *ἀριδείκετος, δίκη, εὐδικίη, δικαστόλος, δίκαιος, δικάζειν, δικάζεσθαι.*

dek verehren, huldigen, setzt Leo Meyer für folgende Formen an: *δειδέχατα* (*-ο*), *δείδεκτο, δεικνύμενος* (*Ι* 196. *δ* 59.) *δειδισκόμενος* (*γ* 41.) *δεδισκόμενος* (*ο* 150.) *δειδίσκετο, δεικανόοντο*. Vogrinz 104.

dek aufnehmen: docere, machen, dafs einer etwas aufnimmt, jemandem etwas beibringen; *δεδοκημένος Ο* 730. *δέκτης, δουροδόκη* (*ἱστο-*); *δέχομαι* Brugmann Gr. Gr.[2] § 32. *ἀποδέχομαι* (*ὑπο- ἐκ- παρα- ἀνα-*), *ποτιδέγμενος, ξεινοδόκος, ὑποδεξίη, δοκεύω. Μ* 147. *δέχεται κολοσυρτὸς ἐόντε* Nauck. *Θ* 340. *δοκεύῃ* id. Christ empfiehlt *δέξε' ἄποινα.*

dek: *δοκέω, δόξα*. Vogrinz 109.

deq anordnen, richten: got. têwa Ordnung, ahd. gi-zehôn anordnen, mhd. zeche Einrichtung, Gesellschaft; *δεῖπνον* durch Epenthese aus *δεπ-νιον* (vgl. *δέμ-νιον πότ-νια*) wie *αἰχμή* aus n¹ch-mia zu *ἔγχος* etc.; *δειπνεῖν, δειπνίζειν, δείπνησιος*.

dekm¹: decem; got. taíhun; *δέκα, δέκατος* aus dekm¹-to-, *ἕνδεκα, ἑνδέκατος, δυώδεκα, δϝώδεκα, δεκάκις, δεκαχίλιοι, δεκάς, ἑκκαιδεκάδωρος* etc. *τριήκοντα* (*πεντή- ἑξή- ὀγδώ- ἐνενή- ἐννή-*) Brugmann Gr. Gr.² 137. *δέκα τοι Θ* 404. 418.

deks: altind. dákšina-; got. taíhswa; slav. desina; dexter; *δεξιός* (*ἐν- ἐπι- περι-*) *δεξιτερός*.

del fügen: got. un-tal-s unfügsam; *δαι-δάλ-λω, δαίδαλον, δαιδάλεος, πολυδαίδαλος*.

del: ahd. ziljan; *δεν-δίλλων*.

dem: domare; got. ga-tamjan; 1. dm¹ *δαμ* (*μ* ist Übergangslaut, Brugmann Gr. Gr.² § 21. 4.): *δαμάουσι, δαμάᾳ, δαμᾷ, δαμνάω? δάμνημι* (*ὑπο-*), *δαμάζω, ἀδάμαστος, πανδαμάτωρ, ἱπποδάμος*; 2. dmê: *ἄ-δμη-το-ς, ἀδμής, δμῆσις, δμήτειρα*; 3. dmô: *δμώς* (*ὑπο-*), *δμῳή*. Das früher von Gitlbauer hieher gezogene *νή-δυμ-ος*, unbezwinglich, verbindet jetzt Th. Baunack mit einem Stamme *δυμ-*, Kraft, (epidaur. *Δυμᾶνες* Recken), also *νήδυμος*: die Kraft nehmend. Über die Verbalformen vgl. Leeuwen 106. Vogrinz 105. 106. 133. 96. 137. Über das Suffix von *δμήτειρα* Brugmann Grundriss II. 356. *Ξ* 199. *δάμνασαι* Bentley. *λ* 221. *δάμνατ'*. *Δαμνάω* verschwindet ganz, wenn man auch (*ἐ*)*δάμνη* schreibt.

dem bauen: ahd. zimbar Zimmer; domus; *δέμω, δόμος, δε(μ)ς-πότης* des Hauses Herr, *δέσποινα* aus *δεσ-ποι-νια* mit Epenthese, *δέμ-νιον, δῶμα δῶ(μ)*; dm¹: *δάμ-αρ(τ)*, im Hause waltend, zu *ἀρτύω*; *δά-πεδον*; *ἐύδμητος* (*θεό-*) *μεσόδμη*; *δέμας* Körperbau, Gestalt; *βυσσοδομεύειν?*

dêm fett: abdomen; *δημός*.

denk beißen; »Zange« (das sich einbeißende Instrument); dn¹k: *δακέϝεν, θυμοδακής*.

δέπας, δέπαϊ, δέπαι (*κ* 316.) *δεπάων, δεπάεσσιν, δέπασσιν* (*O* 86.) *δέπα'* *ο* 466. *τ* 62. *τ* 153.

der zerren, reißen: ahd. zëran, Win-zer; *δέρω, δέρ-μα, δερμάτινος, δέρ-τρο-ν, δορός*; dr¹-to: *δρατός, νεόδαρτος*; *δρέ-π-ω* (*μ* 357.) *δρέπ-ανο-ν* (*-άνη*) wie *στέφ-ανο-ς* (*-άνη*). Wie »zehren« zu »zerren«, so *δορπ-*, essen, zu *δρέπω*: *δόρπον, δορπεῖν, μεταδόρπιος* (*προπι-*); *δαρδάπτειν* aus dr¹-dr¹p-?

derk: be-trach-ten; *δέρκεσθαι* (*ἐκ- κατα- ποτι- προς-*); *δέδορκε, δεδορκώς*; dr¹k: *ἔδρακον* (*ἀν- ἐς-*) *διαδράκοι, δράκων, ὑπόδρα*(*κ*), altind. upa-dr¹š.

deu: ai. dû-rá- fern, weit: *δεύομαι* (*ἐπι-*), *ἐπιδευής*; *ἐδεύετ'* *Σ* 100. Düntzer: *ἐδεύησε, δευήσεαι, δευήσεσθαι*; *δεύτερος, δεύτατος* Brugmann Grundriss II. 469. *Οἱ θ' ὕστεροι Ψ* 498. Nauck. *P* 142. steht *ἐδεύεο*.

δεύω, δεύεσκον, κατέδευσας; dunkel ist *διαίνω N* 30. *Φ* 202. *X* 495.

deuk: ducere; got. tiuhan; *ἀ-δευκ-ής* nicht anziehend; *ἐνδυκέως* intente.

dhagh: *ταχύς, θάσσων, τάχιστα, τάχα, τάχος, ταχέως, ταχυτής, ταχύπωλος. θάλασσα, θαλάσσιος.*

θαμά, θαμέες, θαμέσι, θαμέας, θαμεῖαι, θαμείας, θαμίζω. Hieher wohl auch *θάμνος* wie *τάρφος* neben *ταρφέες, ταρφέα, ταρφεῖαι.*

dhargh in Bewegung bringen: *τέτρηχα, τετρηχυῖα, τετρήχει, ἐτάραξε, ταράξῃ.*

dhav schauen, sich wundern (vgl. vn¹dh: *ἀθρέω* wundern): *θαῦμα, θαυμάζω, θαυμαίνω, θηέομαι. σ* 191. *θηησαίατ'* Bekker nach Streichung des *μιν*; vgl. *ε* 74. *ρ* 315.

dhê setzen, ins Werk setzen, thun: ahd. tuon: fa-c-ere con-dere u. a.: 1. dhe: *θέ-μι-ς* Satzung (vgl. tuom) mit dem Suffix mi wie *φῆ-μι-ς* ver-mi-s slav. sed-mi; *θεμιστεύω ἀθέμιστος (-ιος); θε-σμό-ς* (Brugmann Grundriss II. 163.); *ἀκμό-θε-το-ν, ἀμφίθετος, ὠμοθετέω, συνθεσίη*: zu *θε-μό-ς*: *θεμόω* bewirke: *θέμεθλα, θεμείλια*; dhê: *τί-θη-μι (ἀμφι- ἀνα- ἐκ- ἐν- ἐπι- ἀπο- παρα- περι?- προ- συν- ὑπο-) ἀνάθημα (ἐπί-), θημών, ὑποθημοσύνη; θής θητεύω*; dhô: *θφή* (Hochstufe ô wie in *ἔρρωγα* zu *ῥήγνυμι)*; sve-dh eigenes Thun, Pflegen: *εἴωθα, ἔωθα* (Leeuwen 91.) *ἔθω; ἦθος; ἠθεῖος* vgl. sodalis, *ἔθ-νος, ἀηθέσσειν (ἀήθεσκον* Hesych.): die Zugehörigkeit von got. sidus wird bestritten von Feist, got. Etym. 99; lat. suesco aus sued-sco; *ἀγα-θ-ός* sehr thätig, tüchtig? *θώκος, θῶκος, θαάσσω? Προθέουσιν A* 291. ist kaum richtig. Leeuwen 89. Vogrinz 103. *ω* 485. *θέμεν?* (Cauer praef. Jl. XXVIII.). *E* 766. *μάλιστα ϝέϝωθε* Christ. X 368. *ἔθηκ', ἀπὸ δ' M* Schmidt. *μ* 399. *ἧκε* nach *K* 71. *σ* 136. Cobet. *Ψ* 83. 247. *τιθήμεναι? K* 34. *τιθήμενον?*

dhê saugen, säugen; felare fe-mina (= *-μένη*) filius (aus fe-lio-) mit rückwirkender Assimilation; äolischer Inf. *θῆ-σθαι, τι-θή-νη γαλα-θη-νός, θῆ-λυ-ς* (Suffix lu-) *θηλύτεραι* (nicht steigernd, sondern gegensätzlich): *τῆθος?* nach Döderlein »eine Art Seeschnecke, deren Mund der Papille einer Brust ähnlich ist.« Über *θηλύτεραι* ist die ausgezeichnete »Bedeutungslehre« in der Grammatik des homerischen Dialektes von Vogrinz, p. 188., nachzulesen.

dhegh warm: got. dags, ai. ni-dâghá- Hitze, lit. degú brenne: *θεφ- τεφ-*: *τέφρη*, fav-illa.

dheigh kneten, bilden; ahd. teic Teig; fig-ulu-s fig-ura fictilis, fingo mit Nasalinfix; *τεῖχ-ος* mit Hauchdissimilation aus *θειχ-* (vgl. *τυφ-λό-ς* taub); mit Ablaut *τοῖχος*; (vgl. *στείχω, στοῖχος, λείπω, λοιπός)*; *τειχίον, τειχιόεις, ἐντειχής, ἐτειχίσσαντο, τειχεσι-πλήτης.* Über *ἐυτευχέα* Nauck praef. Jl. I. XIX. *Τείχεϊ Φ* 277. *X* 463. *τείχε'? N* 764. *τείχεσσ'? P* 404. 558. *X* 299. *Ψ* 81.

dhel schwellen: ahd. toldo; dhl'-: *θάλλω, θαλέθω, θηλέω (ἀνα-), θάλος, θαλλός, θαλίη (-εα -εια), θαλύσια, θαλερός, ἀμφιθαλής, νεοθηλής (ἐρι-)*;

die Zugehörigkeit von *τηλεθάω* erscheint zweifelhaft. *X* 504. spurius. Nauck.

dhel tragen: ful-c-io fultura: (*θέλυμνα* Grundlagen): *προ-θέλ-υμνος* von Grund aus (*τετρά-*); dhl¹-: *θάλ-αμο-ς, θαλάμη, θαλαμηπόλος.*

dhel? *θέλω Λ* 277. *ο* 317. *ἐθέλω, ἐθελοντήρ.* Vogrinz 94. Brugmann Grd. II. 598. Anm. Nauck praef. Jl. II. VI. Anm. 2. *P* 98. *ἐθέλῃσιν ἀμείνονι* id. *Σ* 306. *ἔλθῃσι* Herwerden. *Λ* 549. *ἐθέλωμι* Hermann. Leeuwen 65.

θέλγω, θελκτήριον, κατέθελξεν. Φ 604. *δέ ϝε θέλγεν?*

dhembh geistig stumpf, betäubt sein: mhd. tump: dhm¹bh- *θαφ-*, mit Hauchdissimilation *ταφ-*: *τάφος, ταφών; τέθηπα, ἐπεθήπεα; θάμβος, θαμβέω* sind unklar.

dhengh Grube, Graben: ahd. tunc: dhn¹gh: *τάφ-ρο-ς; θάπτω (κατα-), ἄθαπτος, τάφος, ταφήιος.*

dher stützen, tragen: fir-mu-s: determiniert got. dragan. for(e)tis: *θρ-όνο-ς* (vgl. *κλ-όνο-ς Κρ-όνο-ς) ἐύθρονος (χρυσό-)*; dhr²: *θρῆνυς. ρ* 504. *θρήνυ* (wie *πληθῦ λ* 514. *π* 105. *X* 458.).

θεράπων, θεραπεύω.

dhers wagen: got. gadaúrsan, altind. dhárṣâmi: dhr¹s: *θρασύς, θάρσος, θράσος, θαρσ-αλέο-ς, θάρσυνος, θαρσεῖν, θαρσύνειν (ἐπι-), θρασυκάρδιος (-μέμνων), πολυθαρσής.* Für *θάρσει* empfiehlt Nauck *θάρσεε. P* 573. *θράσεος* Christ nach *Ξ* 416. *θάρσεϊ σῷ Z* 126.?

θέσπις, θεσπέσιος (-ίως -ίη), θεσπιδαής; θέσκελος; θέσφατος (α-).

dheu leben: altbulg. duchu duša Geist; got. dius animal: *θυ-μό-ς, ἄθυμος (ἐύ- γλυκύ- μεγά- καρτερό- ἐχέ- ὑπέρ-), θυμοδακής (-βόρος -φθόρος), ἐνθύμιος (ἀπο- κατα-), προθυμίη, πανθυμαδόν, θυμαλγής (αρής -ῆρες -ηδής) θυμολέων, θυμορραιστής, θυμηγερέω. B* 588. *ἦφι προθυμίηφι* Nauck. *Y* 121. *θυμοῖ* Döderlein. *η* 283. *ἐκ δὲ πεσὼν θυμηγέρεον* Kraus. *ε* 178. *θεῶν.*

dheu Rauch: got. dauns Dunst: altbulg. dy-mu: fu-mu-s; *θέειον, θεειόειν, δια-θειόω, θήιον; τε-θυω-μένον, θυόεις, θυώδης, θύον;* räuchern, opfern: *θύω, θύος, θυο-σκόϝο-ς, θυήεις, θυηλή.*

dheu: *θέω (ἀμφι- συν- προ- ὑπεκπρο-), θεύσεαι, συνθεύσεται, θεύσεσθαι, θέεσκον, προθέεσκε; θοός ἀρήθοος (βοη-?). Ω* 1. *ἐὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος* Heyne (*ἕκαστοι* Cauer). *μ* 101. *ἔθεϝ'* Payne Knight. *θ* 247. *θεέμεν.* Das sechsmal überlieferte *θείειν* läſst sich überall durch *θεέμεν* ersetzen: *K* 437. *Π* 186. *Ψ* 310. *γ* 112. 370. *δ* 202. *θέων Ω* 74. Christ nach *K* 111. *Y* 53.

dheu scharf, spitz: *θοαί ο* 299. *θοόω;* einer andern Wurzel scheint *θήγω* anzugehören. S. übrigens Hentze Anh. z. *η* 34. Gegen die gewöhnliche Auffassung von *νῆες θοαί* spricht nicht nur diese Stelle, sondern auch *ν* 157. und sämmtliche Stellen der Ilias bis auf acht (*Λ* 389. *Λ* 308.

B 619. *O* 624. *Π* 168. *T* 331. *Ψ* 317. *Ω* 438.; dag. *Λ* 300. *Π* 123. *K* 309. 396. *Λ* 666. *Ξ* 410. *O* 391. 685. *P* 403. *I* 332. 435. *M* 112. *Ξ* 57. *Λ* 111. *N* 84. 320. *O* 673. *Π* 201. 547. *P* 708. *Φ* 135. *K* 306. *Σ* 259. *T* 160. *Ω* 254. 564. *P* 622. *Π* 247. *M* 7. *Λ* 3. 569. *K* 450. 514. *Z* 52. *B* 8. 17. 168. 263. *Λ* 12. 371. *ω* 299. *γ* 431. *κ* 176. 408. *μ* 292. 320. *ο* 258. *δ* 255. *κ* 57. *ι* 86. *ν* 54. *ο* 205. *ν* 65. *μ* 367. *λ* 331. *κ* 154. 244. 402. 407. 569. *ι* 226. *δ* 779. *α* 303. *β* 385.).

dheubh stumpf: got. daufs, daubitha; mit Hauchdissimilation *τυφ-λό-ς*. Feist 23.

θίς, θινί, θῖνα angeblich zu ai. dhánvan.

dhlâ schlagen; dhla + g: flagrum flagellum; dhla + s: *θλάσσε, ἐθλασε.*

dhlîg: fligo; *θλίψεται.*

dho niedrig: atd. tal; slav. dolu; *θόλος* Tiefbau, Grube, Vorrathskammer.

dhor: *θρῴσκω (ἀνα- ὑπερ- ἐκ- ἐπι- ἐς- ἀπο-), θρῳσμός.* Cauer praef. z. Jl. XLVIII.

θώρηξ, θωρήσσω, θωρηκτής, χαλκεοθώρηξ (λινο- αἰολο-); θωρηχθέντες μεγαθύμων N 699. Nauck.

dhrebh: *τρέφω (περι-), ζα-τρεφής (ἐυ- ἁλιο- ὑδατο- ἀνεμο- ἀπαλο- διο-), ἐλεόθρεπτος, θρέπτρα; τέτροφεν, τροφός, κουροτρόφος, ὀρεσίτροφος, τρόφι, τροφόεντα;* dhr¹bh: *ἔτραφε, ἐτραφέτην, τραφέμεν* etc.; den Aor. *ἐτράφην (Γ* 201. *Λ* 222. *κ* 417. *Ψ* 348. *δ* 723. *ξ* 201. *Λ* 251. 266.) ersetzt Buttmann durch den intrans. Aor. 2. Act.: *τράφον* etc. *Ψ* 84. *ὡς δ' ὁμοῦ ἐτράφομέν περ* Nauck. *Ψ* 90. *ἔτρεφε* (Leeuwen 98.). *I* 485. *ἔθρεψα* Nauck.

dhren tönen: nhd. dröhnen, Drohne; *θρῆνος, θρηνέω.*

dhrev: *θρόος ἀλλόθροος.*

dhrigh: *θρίξ, ὄτριχας* (s. sem-) *καλλίθριξ (ἐύ-).*

θριγκός, θριγκόω.

dhrubh *(θρύπτω)*: *τρύφος, διατρυφέν.*

dhû sich rasch, heftig bewegen: nhd. »sich tummeln, taumeln«, mhd. rôrtumel; *θύω, θύνω, θύελλα* (vgl. *ἄϝ-ελλα)*; dhû-s: furo; *θύσ-ανο-ς, θυσανόεις, θύσ-θλα* Thyrsosstäbe und andere Geräthe der Bakchosfeier.

dhukter dhugx'ter: got. daúhtar; *θυγάτηρ.*

dhver offen stehen: Thür, Thor; fores forum; *θύρη, θύρετρον θυρεός, πρόθυρον (ἀντί-), ὑπερθύριον, θυράωρος* aus *θυρα-ϝορ-* Thür-wär-ter; auch *θαιρός* scheint verwandt (aus dhvr'-io-).

ζέφυρος, ζεφυρίη, ζόφος. Wahrsch. aus dem Semitischen.

dik werfen *(δικεῖν)*: *δί(κ)σκος, δισκέω, δίσκουρα, δίκτυον.*

δίνη βαθυδίνης (ἀργυρο-), δινήεις (βαθυ-), δινέω (-εύω), περιδινέομαι (στρεφε-), ἐπιδινέω; δινωτός gerundet, rund gedrechselt. *Ψ* 840. *ἦκα δὲ δίνησεν* Herwerden.

δίψα, διψάω, πολυδίψιος.

δις: ἄλλυδις, χαμάδις, ἄμυδις (Vogrinz 6.) *ἀμοιβηδίς, ἐπαμοιβαδίς.*

dîv leuchten: altl. deivos deus, dies; *δῖϝος, διιπετής, ἔνδιος, χθιζός* (aus *χθεσ-διος); αὐτόδιον? Πρώι-ζα?*

dl²gho lang, altbulg. dlugu; *δολιχός* (mit anaptyktischem Vocal): *ολ* aus l² wie in *πολύς* aus pl²-; *δολίχ-αυλος (-ἐγχής -ἡρετμος), δολιχό-σκιος, δουλιχόδειρος.*

dluk: metath. dulc-is; *δλυκ-γλυκ-: γλυκύς, γλυκερός* (Suffix ero Brugmann Grundriss II. § 75.) *γλυκύθυμος.*

δροφερός, ἰοδνεφής. Zusammenhang mit *κνέφας* ist kaum möglich.

dn¹s: densus; *δασύς, δασύμαλλος, ἱπποδάσεια (ἀμφι-).*

dô: da-tor (Tiefstufe a = x¹) dare do-num; slav. dati; 1. Tiefstufe dx¹: *δό-σι-ς* (*ο* für *α* durch Anschluss an *ω*) *δο-τήρ, δέ-δο-ται* etc.; Hochstufe dô: *δί-δω-μι, δῶρον* (slav. daru), *δωτήρ (-τωρ), δωτίνη* (vgl. datio, dôs dôt-is) *ἠπίοδωρος Z* 251. *πολύδωρος, δωρέομαι, δωρητός, Ψ* 537. *οἱ δώωμεν* Nauck. *Ω* 425. *διδοῦναι! διδώσω ν* 358. *ω* 314. Über *Ψ* 485. Vogrinz 96. Nach *δίδωθι γ* 380. findet Christ *Ω* 425. *διδῶναι* (var. lect. b. Herod.) annehmbar; Herwerden *διδῶναι* oder *διδόνναι, δίδομμεν* Fick.

δοχμός, δόχμιος, ἀποδοχμόω.

δόλος, δόλιος, δολόεις, δολομήτης? (-μητις -φρονέων -φροσύνη). Θ 578. *Ἀργεῖων τε δόλον* Herwerden.

dor-m-io, slav. dřímu; dr¹ + dh: *ἔ-δρα-θ-ε (κατ- παρ-).*

δράσιμι, παραδράσυσι (ὑπο-); δραν: δραίνεις, ὀλιγοδρανέων; δρασ: δρηστήρ (ὑπο-), δρήστειρα, δρηστοσύνη. Ψ 698. *ὀλιγοδρανέοντα* Nauck.

drak: *δεδραγμένος, δράγμα, δραγμεύω.* S. Cauer z. *Λ* 69. *ἐδράξατο Ε* 309. Leeuwen nach Theokr. XXV. 145.

drem: *δρόμος (ἱππό- περί- ἐπί-), μεταδρομάδην, ἀναδέδρομε (ἐπι-);* dr¹m: *παρέδραμον, ἔδραμε (ἀν- ἐπ- ὑπ- παρ-), δράμεν, δραμέτην (ἐπι- παρα- ἐπε-), ἔδραμον (δι- ἀν- ἐπ- συν-), περίδραμον, διαδράμοι;* m scheint determinierend zu sein, da auch *δρᾶ-* (dr²) vorliegt: *ἀποδράς π* 65. *ρ* 516. *Ἐπιτέτροφεν υ* 357. Nauck.

drev: got. triu; altbulg. drèvo Holz, Baum; *δόρυ, δοῦρα* aus *δορϝα, δορρα, δουροδόκη, δουρηνεκής, δουρικλεῖτός, δουρικλυτός, δουρικτητός, δουράτεος; δρῦς, δρυτόμος, δρύοχος, δρύινος, δρυμά; δέν-δρεϝ-ον* mit derselben dissimilierenden Reduplicationsart wie *τεν-θρη-δών*, can-cer *καρκίνος; δενδρήεις, πολυδένδρεος. Δρίος? Γ* 152. *δένδρει* Zenod.

drubh kratzen: slav. drbati; *ἀμφι-δρυφ-ής (-ος), δρύφθη, δρύψε, δρυψαμένω, ἀποδρύφοι, ἀποδρύψωσι.*

ê: Locativ *ε-ἰ (εἶτα), ἔπ-ειτα.* Näheres bei Brugmann Grd. II. 627. 768. *ἐπ-εί* Vogrinz 253. *ἐπεὶ δή, ἐπειδάν, ἐπεὶ ἤ.* Über *αἰ* Brugmann Gr.

Gr.² 225. *Αἴθε* nicht aus *αἰ θεέ*. *Ἤν*. *Ψ* 598. ist verderbt; in *εἰ τε* steckt das Verbum zu *ἐέρσῃ* (Lange *ἐέρσῃ*).

δύω (ἀν- ἀπο- ἐκ- ἐς- ὑπο- κατα- περι- ἀνα- παρα- καδ- ἐν- ἐξανα- ὑπεξανα-), *δύνω (ἀπο- ἐκ- ἐν)*, *ἄ-δυ-το-ν*. *ι* 377. *σ* 348. *υ* 286. *δυίη* Bekker. *Π* 99. *ἐκδυῖμεν* id. (s. Cauer ad. h. l.). Nauck schreibt das *ι* nicht. S. dat-. Leeuwen 84. *Ψ* 739. *δύσοντο* Cobet.

dus miss- übel-: got. tus: *δυς-*, *δύ(σ)-στη-νος* mit dem es schlecht steht. Über *X* 481. s. Rzach.

dvê: durare: *δήν*, *δηναιός*, *δηρός*, *δηθά*; *δηθύνω?*

dvei fürchten, fürchten machen: korinth. *Δϝεινίας*; schwacher Stamm *δϝι*: *δίω*, *δίεμαι*, *ἐνδίεσαν*, *ἐξαποδίωμαι*, *διερός*; *δεῖσε* etc.: Leeuwen 83. 89. Cauer praef. z. Jl. XLV. Stolz Bem. 47. *δειδίσσεσθαι*, *περίδϝεισα*, *περιδϝείσας*, *περιδείδια*, *ὑπέδδεισαν* etc. *Ω* 358. *τάρβεε* Nauck; *δέος*, *δέεος (K* 376. *O* 4.) *δεῖμα*, *δειδήμονες* wie *δαιτυμόνες*, *κηδεμόνες*, *δηλήμονες*, *ἀδειής*, *ἀδδεές* (Cauer ibid. XLIV.); mit dem passiven Suffix no: *δει-νό-ς* gefürchtet *(στυγ-νό-ς τέκ-νο-ν* ple-nu-s*)*, mit dem activen Suffix lo: *δει-λό-ς* fürchtend *(σιγη-λό-ς ἀπατη-λό-ς)*, *θεουδής* aus *θεοδϝής*, *θεοδδής*, P 330. *ὑπέρβιον ἦτορ* Nauck. *N* 278. *ὅς τε δϝειλός*. *H* 346. *δεινόν*.

dven stark: bonus: *δύναμαι*, *δύναμις*. *α* 276. *λ* 414. langes *υ*. *Δυνάμι* *Ψ* 891. Bekker.

dvi dvô duvô: duo bis: got. twái; *δύϝω δύο* (Brugmann Gr. Gr.² 124.) *δοιώ*, *δοιοί*, *δοιή*, *δϝι-*, *δϝίς*, *δί-χα (ἀν-)*, *δι-χθά*, *διχθάδιος*, *διάνδιχα*, *δί-φρ-ος* duos ferens, *ἐπιδίφρια (-άς)*. *Δεύτερος* nach Brugmann zu *δεύεσθαι*: nachstehend, wie secundus zu sequor. *Δώδεκα δυώδεκα (-βοιος)*, *δυοκαίδεκα*, *δωδέκατος*, *δυωδέκατος*, *διηκόσιοι*. *Δίζε Π* 713.? *Δί-δυ-μος*, *διδυμάων?* *ἀμφί-δυ-μο-ς?* *Δυωκαιεικοσίμετρος (-πηχυς)*. Auch die Präposition *διά* pflegt man hier anzureihen; *διέκ διαπρό* etc. *ζα*: *ζάθεος*, *ζάκοτος*, *ζατρεφής*, *ζαφλεγής*, *ζαής* (s. vê wehen), *ζαχραϝής* (zu *χράϝω* angreifen, *χραύση*): *ζαχραϝέες* M 347. 360. N 684. *ζαχραϝέων E* 525. Leo Meyer. Die Hdsch. bieten *ζαχρηής* und *ζαχρειής*. Auch *δα-* in *δά-σκιος* erklärt man aus *δια*; *δα-φοινός*, *δαφοινεός*. *κ* 5. *δύο καὶ δέκα* Nauck. Über *δέατο*, *δοάσσατο*, *δοάσσεται* s. Capelle Anm. 2. s. v. *δοάσσατο*. *μ* 313. *ζαῆ* Nauck (vgl. *ἀκραῆ β* 421.).

ê: ai. â (Brugmann Gr. Gr.² 222.) *ἦ ἤ-δη ἦ-μέν ἦ-δὲ ἦ-έ ἤ τύνη ἠύτε*. Über *εὖτε* Vogrinz 244. Da *ἤ* nie verkürzt erscheint, so mufs *Φ* 576. *ϝ' ἤ* gelesen werden.

ed: edere, ahd. ëzzan got. fraïtan; esca aus ed-sca edo(n), dens aus dn¹t- (Particip: der Essende, got. tunthus); Tiefstufe d: *ἄρι-σ-το-ν* das in der Frühe gegessene, *νῆ-σ-τι-ς*; ed: *ἔδω*, *ἔσ-θω (-ίω)*, *κατέδω (-εσθίω)*, *ἐδητύς*, *εἶδαρ* aus *ἐδ-ϝαρ*, *εἴδατα* (Suffix vn¹to); *ὠμ-εσ-τής* nach Wackernagel); od: *(ὀδοντ-) ὀδούς*, *ἀρτιόδους (καρχαρ-)*, *ὀδάξ* aus *ὀδατ-κ(ο)-ς*,

ὀδn¹ι- nach Brugmann Gr. Gr.² 99.; ὀd: *ἐδ-ωδ-ή*. (Auf dnt¹qo (Zinke) führt Brugmann *δαι-κ-υλο-*, *δάκτυλος* (kleine Zinke) zurück); *ῥοδοδάκτυλος*. *κ* 243. *εἴδατ'* Nauck. *ρ* 478. *ἔσθε* id. Vogrinz 110. *Ω* 124. *ἐτύνοντ'* Bekker.

eg-: ego, got. ik: *ἐγώ*, *ἐγώ-ν* Brugmann Gr. Gr.² 132. Vor Digamma *(ἐγὼν ϝέπεσιν)* ist *ν* zu streichen.

ἔχθος, *ἐχθρός*, *ἔχθιστος*, *ἐχθαίρω*, *ἐχθοδοπῆσαι*, *ἀπεχθαίρω*, *ἀπεχθάνομαι*, *ἀπήχθετο*, *ἀπεχθέσθαι*, *ἤχθετο*, *ἔχθεσθαι*, *ἐχθόμενος*.

ei: i-re; *εἶ-μι*, *ἴ-θμα*, *οἶ-μα*, *οἶ-τ-ο-ς*, *οἴ-μη*, *οἶμος*, *οἰμᾶν*, *εἰσίθμη*; determiniert idh: slav. idu; *ἰθύς*, *ἰθύντατα*, *ἰθυπτίων*, *ἰθύω (-νω)*, *ἐπιθύω*, *ἰθαγενής*. Über das Suffix *θμο* Brugmann Grundriss II. 162. Anders wird *ἰθύς* erklärt von Thurneysen K. Z. 30. 351., der *ι* aus sonantischem z ableitet und altind. sâdhúš »gerade« zugrunde legt. Über *εἴσομαι* Leeuwen 111., über *ἰέναι* Brugmann Grd. II. 606. *Φάτο δ' ἄψ ἴμεν* Y 365. Nauck; *Φ* 424. *ἐπιμασσαμένη* id. *κ* 251. 570. *λ* 22. *ἴμεν* id. *ἶεν* *K* 286. *N* 247. *ϑ* 290. Vogrinz 15. *Ψ* 371. *ἴμ'* Nauck. Über *ἴμα* Brugmann Gr. Gr.³ 169. *Λ* 567. *ἰών* Bentley. *B* 87. *ἔθνε' ἴασι* id. nach *Π* 160.

Lat. eia heia: *εἶ' ἄγε*, *εἶ' ἄγετε*; *εἶα* ohne *ἄγε*: *I* 46. 262. die Hdschr. haben *εἰ δ'*, *εἰ δέ*.

εἰαμενῇ? *Λ* 483. *O* 631.

ejús: altind. ayús; *ἡύς*, *ἡύκομος (-γένειος)* *ἐύς*, *εὖ* mit vielen Compositis (meist *ἐῦ* zu lesen). *λ* 445. *ἐν* Nauck. *η* 74. *ἦσί τ' ἐπιφροσύνησι*. *ἐὺ ϝειδώς* als Versschluss *B* 718. *Λ* 310. *E* 245. *Z* 438. *M* 350. 363. *O* 525. 679. *β* 170. *εὐαγγέλιον*, *εὐανθέι*, *εὐδείελος*, *εὐγνάμπτοις*, *εὔδμητος (εὔδμητον υ* 302.) *εὐϝειδέ' Γ* 48. *εὐϝεργεσίη*, *εὐϝεργής*, *εὐϝεργός*, *εὐερκέος*, *εὔζυγος*, *εὔζωνος*, *εὐηφενέος (Λ* 427.) *εὐηφενέων (Ψ* 81.) *εὐηγρεσίης? (τ* 114.) *εὐήκεος*, *εὐήνορα*, *εὐῆρες*, *εὐήρε'*, *εὐτριχας*, *εὐθρονος*, *εὐθυμος*, *εὐκαμπές*, *εὐκλεῖας* (i. e. *εὐκλεϝέας)*, *εὐκλεϝές*, *εὐκλεϝέως*, *εὐκλεϝίη*, *εὐκλήϝις*, *εὐκνήμιδες*, *εὐκόσμως*, *εὐκτίμενον*, *εὔκτιτον*, *εὔκυκλος* *ζ* 58. 70. aber *εὔκυκλος E* 453. 797. *M* 426. *N* 715. *Ξ* 428. *εὐλείμων*, *εὐμμελίης*, *εὔνητος*, *εὔξεστος*, *εὔξοος*, *εὔξον*, *εὔορμος*, *εὔπεπλος*, *εὐπηγής*, *εὔπηκτος*, *εὐπλείην*, *εὐπλεκέες*, *εὔπλεκτος Ψ* 335. *(τε πλεκτάς Ψ* 115.), *δέ κ' εὐπλοϝίην I* 362. *εὐπλοκάμιδες*, *εὐπλόκαμος*, *εὐπλυνές*, *εὐποίητος (Π* 106. *κὰπ φάλαρ' εὐποίηϑ'*. *ν* 369. *αἵματά τ' εὐποίητα.)* *εὔπυργον*, *εὔπωλον*, *εὐρραφέεσσι*, *εὐρρεϝέος*, *εὐρρεϝέταο*, *εὐρρεϝέτην*, *εὔρροος*, *εὐσκαρθμοι*, *εὔσκοπος*, *εὐσσελμος*, *εὐσσώτρου*, *εὐσταθέος*, *εὐστέφανος*, *εὐστρέπτοισι*, *εὐστρεφής*, *εὐστρόφῳ N* 599. 716. *εὐτειχέα (Λ* 129. *B* 113. 288. *E* 716. *Θ* 241. *I* 20. *Π* 57. s. Nauck praef. Jl. I. XIX.) *εὔτμητος*, *εὐτρεφής*, *εὐτρήτοισι*, *εὔτροχον*, *εὔτυκτον*, *εὐφημῆσαι* (aber *ἐπευφήμησαν)*, *εὐφραίνω (εὐφραίνεσθαι β* 311. *εὐφρανέειν E* 688. *εὔφρηνε Ω* 102. *εὐφρῆναι P* 28.) *εὐφροσύνη (εὐ- κ* 465.) *εὔφρων (O* 99. *εἴ πέρ τις νῦν δαίνυται εὔφρων* Ahrens?)

εὐχαλκος, εὐχροές, εὐώδεϊ, εὐῶδες (εὐώδης ε 64.) εὐώπιδα. Dagegen *εὔβοτος, εὐδικίας, εὐκεάτοιο, εὐμενέεσσι* (*ζ* 185.) *εὔμηλος, εὐνομίην, εὐπατερείῃ, εὐπατέρειαν, εὔπρηστον, εὔπρυμνοι, εὐφραδέως, εὐφυής.* Für *ἑῆος* oder *ἑῆος* hatte Zenodot *ἑοῖο*: *Α* 393. *Ο* 138. (*Σ* 138.) *Τ* 342. *Ω* 422. 550. Doch bleiben *ξ* 505. *ο* 450. s. es-. *Ἔκτεσ' ἐυϝρεγέος Π* 743. (nach Christ und Nauck). *Ο* 99. schreibt La Roche *δαίνυτ' ἐύφρων. Α* 19. *καί* Bentley. Einsilbiges *εὖ* steht z. B. *Α* 368. (von Ar. verd.) *Α* 385. *Β* 301. 382. 383. 384. 777. (*αὖ* Vind.) *Δ* 112. 163. (interp.) *Ε* 650. *Ζ* 447. *Η* 339. (*ἔτ'* schol.) 438. *Θ* 32. (schol. *ἀθετ.*) 463. *Ι* 210. *Κ* 73. 265. 438. 472. *Λ* 48. 526. 653. 779. *Μ* 85. 458. (interp.) *Ο* 412. *Σ* 197. 269. *Τ* 84. 421. *Ψ* 240. 309. 466. 470. 743. 761. *Ω* 271. 622. 802. (*αἶψα συναγρόμενοι* Nauck.).

eks: ex, air. ess-; *ἐξ ἐκ* (Brugmann Gr. Gr.[2] 71. 77.); andere setzen ek als ursprünglich an und sehen in ex dasselbe s wie in ab-s u. a.: *ἐκτός, ἔκτοσε, ἔκτοσθε(ν), ἔκτοθεν, ἔκτοθι, ἔξω. Φ* 89. *δύ' ἐκγενόμεσθα* Herwerden. *Φ* 213. *ἐκ φθέγξατο. Ω* 329. *ἐκ* Cobet nach *ω* 205.

ekvo: equus; *ἰκϝο*, dial. *ἴκκος, ἵππος* mit *ὁ*: *ἵππος, ἱππεύς, ἱππότα, ἱπποσύνη, ἱππάζεσθαι, ἵππειος, ἱππηλάτα (-ήλατος -ηλάσιος?), ἱπποδάμος (-βοτος -δρομος -δάσεια -κέλευθος? -κομος -κορυστής -μαχος -πολος), ἵππουρις, ἱππιοχαίτης (-χάρμης), πλήξιππος (πολύ-). Π* 126. 584. 839. *ἱππόκελευστά* Bentley. *Π* 154. *ἵπποισ' ἔπει'* Nauck. *Λ* 151. *ἱππῆες (δ' ἱππῆας ὑπὸ σφίσι δ'* Nauck.)

elaiv: got. alew; slav. olej; oleum; *ἔλαιον, ἐλαίη, ἐλαίνεος, ἐλάνος.*

ἐλαύνω, ἐλάαν, ἔλων, ἐλάουσι, ἔλασσε, ἔλασε, ἤλασα, ἐλάσασκε, ἐλήλαται etc.; über *ἐληλέσατο* s. *ἄχος.* Cauer möchte *ἐλάειν* für *ἐλάαν* schreiben: *ἐξελαύνω (εἰς- παρ- παρεξ-); ἐλάστρεον Σ* 543.; *ἐλατήρ, ἱππήλατα (-τος -σος?), ἐξήλατος, βοηλασίη. Μ* 295. *ἐνήλατον* Nauck. *Ψ* 536. *ἐλαύνειν* Bentley. *Ν* 315? *ι* 495. *ἤλασε* Nauck. *Η* 340. 439. empfiehlt sich *ἱππηλασίη*; vgl. *βοηλασίη, ἀμφασίη, ὑπερβασίη, εἰρεσίη, συνθεσίαι, ἀνδροκτασίη, ἐννεσίῃσιν, ἐξεσίην, ἐπισχεσίην (ὑπο-), ἐνεργεσίη, ἐνηγεσίη.* L. Meyer II. 485.

ἐλέλικτο etc. wird durch Cobet aus den hom. Gedichten entfernt und durch *ϝελικ* (s. vel-) ersetzt: *Α* 530. *ἐϝέλιξεν. Β* 316. *τὴν δὲ ϝελιξάμενος. Ε* 497. *ἐϝελιχθήσαν. Ζ* 109. *ἐϝελίχθησαν. Ζ* 109. *ἐϝέλιχθεν. Θ* 199. *ἐϝέλιξε. Λ* 39. *ϝεϝέλικτο. Λ* 214. *ἐϝελίχθησαν. Λ* 588. *στῆτε ϝελιχθέντες. Ν* 558. *ϝεϝέλικτο. Ρ* 278. *ἐϝέλιξεν. Ρ* 343. *ἐϝελίχθησαν. Χ* 448. *ἐϝελίχθη. ε* 314. *ἐϝέλιξεν. μ* 416. *ἐϝελίχθη. ξ* 306. *ἐϝελίχθη.*

elen: Elen, Elenthier; eln[1]-bho-: *ἔλα-φο-ς* (Suffix bho wie in *ἔριφος* neben aries) *ἐλαφηβόλος; ἐλλός* aus *ἐλνο-.*

ἔλεος, ἐλεεινός (aus *ἐλεεσ-νο-*), *ἐλεέω, ἐλεήμων, ἐλεητύς, ἐλεαίρω; νηλής* (aus *νη-ελ-*, s. n[1]-) *νηλής.*

Hebr. eleph; *ἐλέφας.*

Alban. el'-p-bi Gerste: *ἄλφιτον.*

endh sprießen: altind. ándh-as-; mit Epenthese *ἐν-ε-ϑ*: *ἐπενήνοϑεν*; n¹dh: *ἄνϑος, ἐνανϑής (πολυ-), ἀνϑέω, ἄνϑινος, ἀνϑεμόεις*; in der Bedeutung »emporsteigen, sich erheben« *ἀν-ήνοϑεν ρ* 270., »hervordringen« *Λ* 266.

engh: *ἔγχος, ἐγχεΐη* (aus *ἐγχεσ-ιη*), *δολιχεγχής, ἐγχεσπάλος, ἐγχεσί-μω-ρο-ς* (s. mô); n¹gh, *ἀχ, ἀχ-μια*, mit Epenthese *αἴχμη* wie *μέλαινα* aus *μελαν-ια, τέρεινα* aus *τερεν-ια, στεῖρα* aus *στερ-ια, μοῖρα* aus *μορ-ια, κοινός* aus *κομ-ιο-ς* (zu cum), *δεῖπνον* aus *δεπ-νιον, δέσποινα* aus *δεσποτ-νια*; *αἰχμητής (-τά) αἰχμάζειν*. Falls *ἐγχ-* auf *ἐ-γχ-* mit Prothese zurückgeht (W. negh), ist Zusammenhang mit slav. noži möglich. *Π* 405. *αἰχμή* (für *αὐτοῦ*) Christ. Überall läfst sich *ἐγχεΐη* schreiben. *Ἔγχε᾽ Δ* 307. *Η* 289. *Κ* 348. *Λ* 484. *Ξ* 38. 403. 483. *Ρ* 465. *Τ* 49. 218. *Χ* 271. *κ* 170. *ξ* 220.

engh: Birnbaum; *ὄγχ-νη*; n¹gh: *ἄχ-ερδος*.

engh: anguilla; slav. agorišti; *ἔγχελυς*.

eni: in; *ἐνί, εἰν, ἐν*; aus *ἐνί* und *εἰν* contaminiert *εἰνί*; *εἰς ἐς* aus *ἐνς* Brugmann Gr. Gr.² 219.; *ἔν-εροι, ἔν-τερον* Grundriss II. 180. *ἐνέρτερος*. Näheres bei Leeuwen 116. Vogrinz 9. *ἔντοϑεν ι* 239. *ἐντός, ἔντοσϑε(-ν), εἰνάλιος, εἰνόδιος. Ἐκ στήϑεσφιν Κ* 9. Nauck. *εἴσω, ἔσω. Ε* 466. *ἢ ἐς δ κ᾽* Nauck. *Ἔνδινα Ψ* 806. (interpol.). Auffallend ist das Nebeneinander von *εἰνοσίφυλλος* und *ἐννοσίγαιος. Εἰνεσίῃσιν (Ε* 894.)? *Ν* 742. *ἠέ κεν ἐν νήεσσι* Ahrens. *Ρ* 744. *οὐδέ τι* Herwerden. *ρ* 218. *ἐς* Payne Knight. *Ω* 219. *ἐν* Heyne nach *Μ* 218.

enk: e(n)xta; *ἔγκατα*. Lit. inkstas.

ἔντεα, ἐντεσιεργούς, ἔντυον, ἔντυε (ἐπ-), ἐντύνω (ἐπ-). ἐντύνασα Ξ 162. Bentley. *ἠνυσιεργούς Ω* 277. Nauck.

epi: altind. ápi; op-secro; aus Compositis verselbständigt ob; *ἐπί*. S. auch pi. Dunkel ist *ἐπηετανός* und *ἐπιζάφελος* (*Ι* 525.; besser *ἐπιζαφελής* nach *Ι* 516. *ζ* 330.); *ἐπ-είγω? Ζ* 213. *ἐνί* Bekker. Über *Φ* 368. s. Rzach u. Cauer. *Ψ* 876. *ἐνί* Nauck. *Κ* 48. *ἔν᾽* Barnes. *μ* 27. *ἢ γαίας* Fick. *Δ* 470. *ἔπειτα δέ* Herwerden. *Κ* 362. *ὑλήεντα, ὅτε* Zechmeister.

ἤπιος, κατηπιάω, ἠπιόδωρος.

er bewegen: ai. r-náu-ti; *ἔρ-χεσϑαι* sich in Bewegung setzen (*μετ- κατ- δι- ἐπ- παρ- ἐς- εἰς- ἀν- ἀπ-*). Über *Δ* 392. s. Rzach. Für *ἔρχεν* empfiehlt sich *ἔρχε᾽*.

er: Er-de *ἔρα-ζε*. Leeuwen 34.

er hassen: altind. ár-i-š Feind; *ἔρις, ἐρίζειν, ἔρισμα, ἐριδαίνειν, ἐριδμαίνειν, ἐρέϑειν, ἐρεϑίζειν, ἀμφήριστος* von beiden Seiten bestritten. *Ἐριδήσασϑαι Ψ* 792. Vogrinz 11. 32. 111. (S. d. adn. bei Rzach).

ergh: zd. erezi; *ἔν-ορχος*.

ἔρι-φος ari-es. Suffix bho wie *ἔλα-φο-ς*. Brugmann Gr. Gr.² 96.

es: es-se; got. is-t; *εἰμί*; *ἦα* aus es-m¹; *εἴη* aus es-ie lat. siem sim; *μέι-ασσαι* (aus s-n¹t- mit der schwachen Wurzelform s wie s-u-m sunt

(aus sn'ti); ἔω lat. eso ero; über εἴς Brugmann Gr. Gr.² 145.; ἔ-ασι aus es-n²ti; εἰσί aus s-n'ti ἀντι, endlich ἐντι (dial. ἐντί) mit ἐ aus den übrigen Formen. Imperat. ἔσσο α 302. γ 200. Part. ὤν η 94. (unecht) οὔσης τ 489. Μετείω. Leeuwen 107. Vogrinz 100. (ι 230. will Menrad entweder ὡς χρύσειοι ἐόντες oder ὡς οἳ χρυσοῦ ἐόντες.). Über ἔησθα Brugmann 164. ἐσσεῖται (ἀπ-) Vogrinz 133. Περιούσιον (Δ 359. π 203.) G. Meyer. Für ἦην schreibt Nauck ἔπλετο oder ἦεν Δ 808. τ 283. Ψ 316. ω 343., der auch mehrfach ἦν in ἔεν auflöst; ἔα πολέμῳ ξ 222. Auch für ἔην empfiehlt Nauck ἔεν. Ἐσθλός? (dor. ἐσλός). Ἧστε Π 557. ϑ 147. ὄφρα κ' ἔῃσιν. ϑ 580. ἵν' ἔῃσι. Τ 202.? ω 491. σχεδόν εἰσι Kirchhoff (vgl. ν 216. Ξ 274. bleibt). ι 473. ἀτῆμεν ὅσον Nauck. ζ 33. ἔσσῃ (Cauer praef. Od. XXIII.). Über μετείω u. ä. Vogrinz 43. Cauer § 2. Über εἶναι Vogrinz 139. Γ 46. τοιόσδ' ἄρ' ἐών Herwerden. Π 464. ἔσκε Nauck. Χ 266. ὅρκιον ἐσσεῖται Bentley. Ψ 277. γὰρ ἔασι Nauck. Δ 762. Ψ 643. ἔα? (vgl. Δ 321. Ε 887.). ϑ 163. εἶσιν.

es: lat. esa era erus herus; ἐσ-εύς steckt nach Brugmann in ἐῆος ξ 505. ο 450. S. Hentze Anh.

ἔσχατος, ἐσχατάων, ἐσχατάουσα, ἐσχατιή.

ἐτεϝός, ἔτυμος, ἐτήτυμος. Nach Ascoli zu ai. satjá. Σ 128. τοῦτο-ἐτήτυμον Cobet.

eti darüber hinaus: altind. áti; etiam et; ἔτι. Φ 101. τόφρ' ἔτι Döderlein.

ἑτοῖμος, ἑτοιμάζω.

ἧτορ deckt sich lautlich mit »Ader«; gemeinsame Bedeutung: Eingeweide; μεγαλήτωρ. δ 374. ἧτ' ἑταίρων Nauck.

eus: uro; εὔειν. Brugmann Gr. Gr.² 66.

gal glänzen: γαλήνη, ἀ-γάλλεσθαι, ἀ-γλα-ϝό-ς, ἀγλαΐη, ἀγλαΐζεσθαι (ἐπ-), ἀγλαόκαρπος, ἄ-γαλ-μα. Λ 9. Λητόος ἀγλαὸς υἱός Nauck.

γάμος, γαμέω, γαμέσσεται, ἄγαμος (πικρό-); mit dem Suffix ro- und euphon. β: γαμ-β-ρός. (Ι 394. locus nondum emendatus Nauck).

gar tönen: garrire garrulus; ahd. cherran; γῆρυς μελίγηρυς.

gas: gerere gestare; βαστάζειν. Hieher angeblich auch ἀ-γοσ-τό-ς.

γαστήρ, γάστρη, ὁμογάστριος.

gav sich freuen: gaudeo gavisus gaudium; γαίων γηθέω (aus γαϝϑ- = gaud-), γηθόσυνος, γηθοσύνη, πολυγηθής; κρή-γυ-ον herzerfreuend? (γυ- Tiefstufe zu gav wie δύη zu δαίω?).

gdup dup lärmen; slav. dupati dupot; δουπέω, δεδουπώς, δοῦπος, ἐρίγδουπος, ἐρίδουπος; ἐγδούπησαν Δ 45.

ge: got. mi-k, slav. že; γὲ γ-άρ. Ein ge mit velarem g scheint in δέ, aber, vorzuliegen. Θ 196. γε Thiersch. Τ 288. σέ γ' Bentley. Υ 205. σύ γ' Menrad nach Ε 237. Φ 33. ὅ γ' Nauck. Δ 246. ϝ' id. (vgl. Ω 154 ὅς ϝ' ἄξει Bekker). ρ 576. ϝ' Nauck. Ε 303. κ' Heyne. S. auch Cauer

praef. Jl. XLV. *μετ' ἀγακλυτόν* λ 310. Bekker. *β* 434. *γ' εἰς.* η 315. *εἴ γ' ἐθέλων μίμνοις* Nauck.

ge nähren: aus velarem g im Lateinischen v wie in venire vivere volare vorare: ve-scor; im Griechischen *β* wie in *βαίνω, βίος, βάλλω, βιβρώσκω*: *βό-σκω, βο-τό-ν, εὔβοτος (ἱππό- βού- αἰγί-), βο-τήρ (μηλο-), πουλυβότειρα (λημ-), βό-σι-ς, συ-βό-σι-ον, βοτάνη;* Hochstufe *ω*: *βώ-τωρ (ἐπι-), συ-βώ-της, βωτιάνειρα.* μ 355. *βόσκοντο* Nauck. Vgl. Hentze Anh. zu *ν* 242.

γέφυραι, γεφυρόω; πολέμοιο γεφύρας?

gei leben: vi-vu-s; slav. ži-vu, got. qi-wa-; *βί-ϝο-ς, βίοτος* (slav. životu), *βιοτή, βιῶναι, βιώτω. ἐβιώσαο, βείομαι, βέομαι, βέῃ.* Nauck möchte durchgehends *ι* schreiben. Ein gjê scheint vorzuliegen in *ζω-ϝό-ς, ζωή, ζώειν, ζῶντος, ζωάγρια, ζωγρέω, φυσίζοος. Ζώς* E 887. *Π* 445. (*X* 332. Nauck). *Π* 787. *H* 104. *θανάτοιο* Nauck. Leeuwen 109. S. gjê. *Π* 852. *Ω* 131. *βέε'* Menrad, *βίε'* Leeuwen. *X* 431. *πῶς νῦν βίομ'* Nauck.

gel, trans. »in schnelle Bewegung versetzen«, intrans. »in schneller Bewegung sein«: quellen; volare; *βάλλω, βολή, βεβολημένος, βεβολήατο, ἀντιβολῆσαι, πρόβολος, ἐλαφηβόλος (ἐπεσ- ἑκατη- ἑκη-), ἑκηβολίη (ἐπεσ-), βέλος, βέλε-μνο-ν (= βαλλό-μενον) ὀξυβελής, ἑκατηβελέτης, ἐπήβολος, ἀ-βλής (ἐπι-προ-), ἄ-βλη-τος (ἀπο-), ἀνάβλησις, ἀμβλήδην (παρα- ὑπο-), βλῆ-τρο-ν.* Y 335. schreibt Savelsberg *συμβλήεα, φ* 15. Nauck *ξυμβλήατο.* Leeuwen 10. 67. *N* 288. *βλῇο* Cobet. *Λ* 380. *βέβλησ'?* *O* 444. *βέλος* Christ. μ 218. *βάλλε'* Nauck. Über *βαλέειν* u. ä. Brugmann Gr. Gr.[2] 175.

gel wollen: *βέλτερος* erwünschter, *βόλεσθαι, προβέβουλα, βούλομαι* aus *βολλ-βολν-, βουλή, βουλεύειν (μετα-), βουλευτής, πολύβουλος, βουληφόρος.* Über *Λ* 67. Leeuwen 71.

gel: glans; *βάλανος.* S. Brugmann Grundriss I. 324.

gel: gle-ba; *βῶλ-ος; ἐρίβωλος, ἐριβῶλαξ;* auch globus und Kolben (Stock mit knolligem Ende) führen auf ein determiniertes gel-bh; nasaliert »Klumpen«.

gel lachen: arm. calr Gelächter; *γέλος* Leeuwen 39. Cauer § 8. *γελάω φ* 105. *γελάοντες σ* 40. *υ* 374. *γελοίαον υ* 347. *γελοιῶντες σ* 111. *υ* 390. *γέλασσε, ἐγέλασσε (-αν), γέλασαν, γελάσαι, γελάσσας, γελάσας (ἐκ-); γελαστά, γελοίιος.* Nauck schreibt *υ* 374. *ξείνοισι γελῶντες.*

gel heftig, zornig, furchtbar (?): lit. gailùs; slav. zèlu; *βλοσυρός, βλοσυρῶπις?* (Die mehrfach behauptete Verwandtschaft von gailùs mit nhd. geil scheitert an der Bedeutungsverschiedenheit; denn »geil« heißt urspr. lustig, ausgelassen (got. gailjan erfreuen).

gem: got. qiman kommen; be-quem = quod convenit; venio; gm[1]: *βάσκε, ἐπιβασκέμεν, παρέβασκε, βάδην, βάτην, ὑπέρβασαν, ἔβαν (ἐπ- προς- κατ-), βάν, βήω, βήομεν, βέβηκα, βεβάασι, βεβάμεν, βεβαώς, βεβῶσα, βῆσε* etc.; *ἄμβατος, ἐμβαδόν, χαλκοβατής, παραιβάτης, καταιβαταί, ἐπίβαθρον,*

βῆμα, βηλός, βητ-άρ-μων taktgemäß schreitend (zu *ἀραρίσκω*) *ἐπιβήτωρ, ἐμπυριβήτης, πρόβατον? λυκάβας?* gm'-ti-: *βάσις* (-ven-ti-o, -Kun-f-t), *ἀμφίβασις (ἔκ- πρό-)*; gm¹-io: *βαμιω*, aus *μι* wurde *νι* wie in venio: *βανιω, βαίνω (ἀνα- ἀμ- εἰςανα- ἐπι- δια- ὑπερ- ἐςκατα- ἐκ- ἀπο- ἐμ-)*; redupl. *βαμβαίνω* schlottern (wie *παμφαίνω* aus *φαν-φαν-*). Vogrinz 114. 120. 130. 140. Die Formen *βιβῶν, πριβιβῶντος (-ι-α) βιβῶντα, βιβῶσα (O* 307. *Π* 609. *N* 807. *o* 555. *Γ* 22. *λ* 539.) schreibt Nauck *βιβάς, βιβάντα, βιβᾶσα* etc. *Βιβάσθων N* 809. *O* 676. *Π* 534. *Κατεβήσετο O* 382. Nauck.

gem fassen: Hesych: *ὕγεμος, συλλαβή; γέντο.* (Brugmann Gr. Gr.² 40.). gm¹: *νη-γάτεος* unberührt, neu?

gen: gi-gn-o genui; Kin-d genitum *γενητόν*; gens genus progenies; *γείνομαι* (Leeuwen 102.) *ἐγγείνωνται; γί-γν-ομαι γένος; o* 533. *γένευς, γενεή, γενετή, αἰειγενέτης (αἰθρη-), γένεσις, γενέθλη, γενναῖος* ingenuus, *νεηγενής (παλαι- πρεσβυ- διο- λυκη- μοιρη- ἰθαι- πυλοι-), ἠριγένεια, προγενέστερος; γόνος, ἔκγονος (ἄ- πρό- ὀψί-), γονή; γνήσιος* genuinus *κασί-γνη-το-ς* (-gna-tu-s) *πατρο-κασίγνητος (αὐτο-)*; gn¹: *ἐκ-γέ-γα-μεν, ἐκγεγαυῖα* etc.; gn¹-ia: *γαῖα* (genetrix) *γῆ, γαιηϝόχος, γαιήιος.* Bekker *εὐηφενής Λ* 427. *Ψ* 81. *Νεογιλός μ* 86. ist interpoliert. *E* 897. *γένε'* Nauck.

gen erkennen: got. kunnan gakunnan kunths; gnô: nosco nobilis cognosco; *ἔγνων* etc. *γνωτός, γνώριμος, ἄγνωστος, ἀγνώς* (Vogrinz 142.) *ἀγνώσασκε* (117.) *ἀγνοόω, ἀρίγνωτος (ἀλλό-), γεγωνέμεν* erkennbar, vernehmbar sein (Leeuwen 100.). *β* 175. *ν* 191. 397. *ἄγνωτον* Nauck. *M* 337. *γεγωνεῖν. B* 365. *γνώσε'* Christ (367. *δ'* gestrich. v. Barnes.). *Ξ* 469. *ἐγεγώνε'* id.

genu got. kniu; *γόνυ, γοῦνα* aus *γονϝα* (äol. *γόννα), ἐπιγουνίς, γουνοῦσθαι, γουνάζεσθαι; γνύ-ξ* wie *ὀδά-ξ; ἰ-γνύ-η* mit Prothese wie *ἰ-χθύς; πρό-χνυ.* Für *γοῦναθ' γοῦναι'* wird mehrfach *γοῦνα* zu schreiben sein; *ου* in *γουνοῦμαι, γουνούμην* ist vielleicht in *οο* aufzulösen *Φ* 74. *ζ* 149. *λ* 29. *χ* 312. 344. wie *δῄουν* in *δῄοον E* 452. *Λ* 71. *M* 425. *O* 708. *Π* 771., *Πατρόκλου* in *Πατρόκλοο (Π* 647.) u. ä. Vgl. Nauck praef. Jl. I. XV. Anm. 9.

genu: got. kinnus (nn aus nv, Brugmann Grundriss I. 159.), gena; *γένυς, γένειον, γενειάς, γενειᾶν, ἠυγένειος;* gn²: *γνα-θμό-ς?*

ger versammeln: grex; altind. ganás Brugmann Grd. I. 213.; *ἀ-γείρω (ἀ* = sm¹ zu sem-), *ἐπαγείρειν (συν-ἐς-ἀμφ-), ἀγορή, ἀγορᾶσθαι, ἀγορεύειν, ἀγορητής (-τύς), ὑψαγόρης (λαβρ-), ἠγερέθεσθαι* (Vogrinz 114.), *δμηγερής (πολυ-* Aristarch), *θυμηγερέων, νεφεληγερέτα (στεροπ-), ἄγυρις, δμήγυρις, ἀγυρτάζειν, δμηγυρίζεσθαι. (O* 680. nicht *συναγείρεται*, sondern *συναείρεται*, s. sver.). *H* 434. *Ω* 789. *ἤγρετο.* Düntzer. *Ω* 802. *αἶψα συναγρόμενοι* Nauck. *Π* 207. *ταῦτά μοι ἀγρόμενοι* Wunder. *ἀγερέσθαι β* 385. Bekker. *Π* 661. *Ω* 141. *ἀγύρι* Nauck.

ger wachen: ai. gagármi; *ἐ-γείρω (ἀν- ἐπ-), ἐγρέσθαι* (Cauer praef. Od.

XXIX.), νήγρετος, ἐγρήσσω, ἐγρηγορτί, ἐγρηγοράων, ἐγρηγόρθαι (Cauer Jl. XXXV.) ἐγρηγόρθασι, ἐγρήγορθε (-τε *H* 371. *Σ* 229. Nauck). *o* 8. ἔχεσκεν id.

ger reif: slav. zraju reife, zralý reif; γέρων (ὠμο- δημο-), γεραιός, γερούσιος aus γεροντ-ιο-, γῆρας (Hübschmann, d. idg. Vocalsyst. 90.) ἀγήραος (-ως), γηράσκω (κατα-), ἐγήρα, γηράς Vogrinz 115., γραῖα, γρηῦς (-ύς). Ἀγήραος *Θ* 539. ἀγήραον *B* 447. *ε* 136. *η* 257. *ψ* 336. (*η* 94. spurius. Nauck); ἀγήρως *ε* 218. ἀγηράω ἀθανάτω τε *M* 323. *P* 444. Fick.

ger: grus; Krahn Kranich; γέρ-ανο-ς.

ger schlingen: gurges vorare vorago -vorus; βε-βρω-κώς, βεβρώθοις, βεβρώσεται, βρῶ-σι-ς, βρώ-μη, βρω-τύ-ς, βούβρωστις, δημοβόρος (θυμο-), καταδημοβορεῖν; βέρεθρον wie »Schlund« zu mhd. slinden schlingen; ger + gh: ἀνα-βροχ-έν, καταβρόξειε (ἀνα-); mhd. krage Hals (βρόχθος βρόγχος); νε-βρ-ός nicht fressend? *Λ* 35. βεβρώκοις? Über μολοβρός Hentze Anh. z. *ρ* 219.

γέρας, γεραρός, γεραίρω, ἀγέραστος.

gerv: altbulg. griva Hals, Mähne; δερϝα, δερρα, δειρή, πολυδειράς, δουλιχόδειρος, δειροτομεῖν.

geu versprechen, verbürgen: (g)voveo; ἐγ-γύ-η, ἐγγυάομαι.

geus prüfen, kosten: gustare; got. kiusan ga-kusts; γεύσεται, γεύσεσθαι, γευσόμεθα, γεύσασθαι.

gha gham leer sein, klaffen: fam-es urspr. »Leere«; χα-τ-έω, χατίζω; χῆτος; χη-λό-ς; χηραμός; (χαμ-ιω: χαίνω), χανών, χάνοι, κεχηνώς, ἀμφέχανε, χανδόν; χαϝ-ρο-: χῶρος, χώρη, χωρέω. Χήτεϊ *Z* 463. *T* 324. Χήτε' *π* 35.

κιχάνω, ἀκίχητα. Leeuwen 88. Vogrinz 103. 107. 111. 115. κιχάνειν *X* 199. 200. Nauck. *Σ* 153. κίχεν L. Meyer.

ghad: slav. zad- Rücken; χάζεσθαι zurückweichen (ἀνα- ἀπο-).

χαλινούς bloß *T* 393. Ai. khalîna halten Manche für entlehnt aus dem Griech.

χαλίφρων *δ* 371. *τ* 530. χαλιφρονέοντα *ψ* 13. χαλιφροσύναι *π* 310. Nauck schreibt αι für ι und *ψ* 13. χαλαίφρον' ἐόντα.

ghans: Gans; anser (Stolz Lat. Gramm.[2] 300.); χήν aus χανς.

ghar trocken, dürr, rauh? Mit Dissimilation καρχαλέος, καρφαλέος (vgl. ἐλαφρός neben ἐλαχύς)?

ghar scharf, spitz? (χάραξ χαράσσω); χαρ-χαρ-: καρχαρόδοντε *K* 360. καρχαροδόντων *N* 198.

Hebr. chârûz, assyr. hurasu (Schrader 250.): χρυσός, χρύσειος, χρύσεος, παγχρύσεος, πολύχρυσος, χρυσοπέδιλος (-πτερος -ρραπις -θρονος), χρυσάορος (-αμπυξ -ηλάκατος -ήνιος). Über χρυσήνιος s. ves- leuchten. Um die Synizese χρυσῆ zu beheben, empfiehlt Menrad nach *Λ* 24. *Σ* 574. *δ* 124. u. a. den Genetiv des Stoffes: χρυσοῦ. (Cauer 4. II. C 5.).

ghebhalâ: ahd. gëbal Kopf, daneben gibil Giebel; *κεφαλή* mit Hauchdissimilation aus *χεφ-*; Suffix l¹lo *(πέτ-αλο-ν)*; *ἐγ-κέφαλος* wie ahd. hirni (das zum Kopf gehörige) zu *κάρα* wie *κρανίον* cerebrum, Grdf. ker-es.

ghed fassen: hedera Umschlingendes, Epheu, praeda aus prae-hed-a; ver-gessen = nicht mehr festhalten; nasaliert prehendo (Brugmann I. 314.); *χανδάνω*, *ἔ-χαδ-ον* aus ghn¹d-, *χείσομαι* aus *χενδ-σ-*, *κέχανδα*.

ghedh: *πόθ-ος* (aus *φοθ-*) *ποθή ποθέω*; *ἀπό-θεσ-τος* (aus *θετ-*) verwünscht, verachtet. Aus velarem gh vor o: *φ*, vor *ε* u. *ι*: *θ* wie in *φόν-ος* neben *θείνω* von ghen-; *θεσσαίατ' σ* 191.?

ghedûd: nas. hedundon, mit Dissimilation hirundo; *χελιδών* aus *χεδυδων*. (Wharton.) Nicht unwahrscheinlich ist diese lautliche Erklärung deshalb, weil derartige Dissimilationen häufig genug erscheinen: *Πολυδεύκης* für *Πολυλευκης*, s. Brugmann Gr. Gr.² § 60. Schweizer-Sidler Lat. Gramm.² § 67. 3. (meridies = media dies). Zum *ι* für *υ* vergleicht Wharton lesb. *ἴψος* = *ὕψος*.

ghei: *χι-ών*; W. ghei, Suffix scheinbar em: lat. hi-em-s; slav. zi-ma; also urspr. *χι-ωμ*, dann nach griechischen Auslautsgesetzen *χιών*, dessen *ν* auch in die anderen Casus eindrang. Da aber ein idg. Suffix em nicht existiert, so vermuthet Brugmann, dass das Suffix en durch Einfluss des Stammes sem-Sommer umgeformt wurde; *χει-μών χεῖμα*. S. über das Suffix en Brugmann Gr. Gr.² 104. Grundriss II. § 114. Über das Suffix *μων* Grundriss II. 348. Gramm. 105. Über hibernus aus himrino-*χειμερι-* Stolz Lat. Gr.² 286; *χειμάρροος (-ους-ος) δυσχείμερος χειμέριος*. *Χίμαιρα* Schrader 436.

ghel, gelblich, grünlich: gel-b Galle Gold; hel-vu-s holus; *χόλος χολή* (fel) *χολόω χολωτός ἄχολος*; *χλωρός χλωρῆς*.

ghelg ghelk? lit. gelézìs; altbulg. želězo; ghl¹k: *χαλκός χαλκεύς χαλκεύω χαλκεών χαλκήιος χάλκειος χάλκεος (παγ-) εὔχαλκος (παγ-πολύ-) χαλκοκορυστής (-βαφής -βατής- -χίτων -πάρῃος -κνήμις -γλώχις -πος -τυπος) χαλκεόφωνος (-θώρηξ) χαλχ-ήρης*. Vogrinz 159. *Χαλκόο νηησάσθω* I 137. *χαλκόο νηήσασθαι*. I 279. *Χαλκόφι* bloss *Λ* 351; *χαλκόο* Nauck.

ghen schlagen, tödten: *θείνω*; ghn¹n-: *θανεῖν θάνατος ἀθάνατος δισθανής θνητός καταθνητός θνήσκω τεθνηώς (ἀπο-κατα-)*, *φόνος φονή φονεύς βουφονεῖν πατροφόνος (-φονεύς) ἀνδροφόνος ἀνδρειφόντης παιδοφόνος (φασσο-μαι-) πεφνέμεν (κατα-)*; ghn¹: *πέ-φα-ται* etc. *ἀρήφατος ὀδυνήφατος* schmerztilgend. *Βροτοφόντη Β* 651. Nauck. *Φοινός φοίνιος φοινήεις*. *Ν* 829. *Ο* 140. *Χ* 217. ändert Wackernagel *η* in *ει*. Über *τ* 331. Vogrinz 140. *Πεφνόντα Π* 827. *Θανέϝεν ἐνί Χ* 426. ? *σεῖό γε τεθνηῶτος* Nauck 432.

gher sich freuen, Gefallen finden, begehren: ger-n be-gehr-en Gier; gratus aus ghr²-to wie gra-nu-m aus gr²-, radix aus vr²d-, stratus aus str²-,

latus aus tl²- u. a.; hortari jemandem Lust machen: χαίρω aus ghr¹-io, χάρ-μα χάρις χαρίεις ἄχαρις ἀχάριστος χαρίζεσθαι. Ξ 270. ἥσατο Nauck. T 74. δμάδησαν Herwerden.

gher fassen: hirudo hir; χερ-ς χερρ: χείρ (wie ἔφθειρα äol. ἔφθερρα ἐφθερσα) χειρίς ὑποχείριος ἑκατόγχειρος ἐπιχειρεῖν χέρνιψ χέρνιβον χερνίπτομαι; χρ-όνο-ς die Umfassende, Zeitraum (vgl. κλ-όνο-ς zu κέλομαι, θρ-όνο-ς zu dher-tragen, ἡδ-ονή zu svâd-, Κρ-όνο-ς zu creare) χρόνιος. Χερί, χείρεσι Leeuwen 48. 40. Χερνῆτις s. snê. Χεῖρε ϝέϝοικεν Y 371. 372. Für ἐν χερσὶ τίθει δέπας ist wohl ἐν χειρί zu schreiben.

gher Stein? slav. žrny, lit. girna Mühlstein: χέρ-αδο-ς χερμάδιον?

gher? slav. hra Spiel: ἀ-θύρω ἄθυρμα.

gher: war-m: for-mu-s for-nax for-nu-s; θέρ-ος θερέω θέρομαι θερ-μό-ς θέρμειν θερμαίνειν (ὑπο-) Vogrinz 108. Ghel nimmt man an in dem determinierten ghl¹p: θάλπω θαλπιάω δυσθαλπής θαλπωρή.

ghêr: ferus fera; altbulg. zvěri: θήρ θηρίον θήρη θηρητήρ (-τωρ) θηρεύειν θηρευτής; äol. φήρ (Brugmann Grundriss I. 320.). Λ 325. M 41. schreibt Nauck θηρητῆρσι.

ghêr beraubt sein; des Vaters, des Gatten beraubt sein: heres: χήρη χηρόω χηρεύω χηρωσταί.

gher sich schlingen, drehen: nhd. Garn; lit. žárna; altind. hirá; haru-spex Beschauer der Eingeweide; χορθή; χορός χοροιτυπίη καλλίχορος (εὐρύ-). Daneben ghel: χολάς.

gher umzäunen: hortus: χόρτος.

χέρηι χέρηα χέρηες χέρηα χείρων χερείων χειρότερος χερειότερος. Vogrinz 78.

gherb: herb-a Weide, Futter: φορβή πολύφορβος (συ- ὑ-).

ghers ghels starren: hirsutus horreo; χορσιο- χορριο-: χοῖρος Schwein, Ferkel; χοίρεος; χλοσ-νης χλοννης: χλούνης borstig. Hieher vielleicht auch χέρσος (starr, fest).

gherzdh: ahd. gersta, hordeum aus ghr¹zdheio-; χριθή (aus χριθ-), wobei i aus sonant. z entstanden (nach Thurneysen): κρῖ(θ), vgl. μέλι(τ), τί(δ): οὐ-τιδ-ανό-ς, ἄλλο(δ): ἀλλοδ-από-ς, τό(δ), ἔφερε(τ). δ 604. λευκὸν κρῖ Nauck. Über Λ 69. s. Cauer.

ghes lachen: altind. has-rá- lachend; χεσ-λο: χεῖλος Lippe; ἀγκυλοχείλης.

ghesl-tausend: altind. sa-hásra-: χεσλ-ιο- (lesb. χέλλιοι, ion. χείλιοι): χίλιοι. Vgl. Brugmann Gr. Gr.² 64. ἐννεάχιλοι (δεκά-).

gheu gießen, schütten: determiniert gheud: got. giutan, ahd. giozan: mit infigiertem Nasal: fundo; χέω (δια- ἐκ- ἐγ- ἐπι- ἐς- ἀμφι- περι- προ- συγ- κατα-) ιυμβοχοέω? οἰνοχοέω (-εύω) Vogrinz 98. χοή (προ-) χεῦμα χύσις χυτός (ἀμφι-) οὐλόχυται οἰνοχόος (προ- χρυσο- λοετρο-) ἰο-χέ-αιρα (aus αρ-ια) pfeilschüttend, χόανος (vgl. στέφ-ανο-ς ἐ-ανό-ς) αὐτοχώνος; [χύ-τλο-ν m. d. Suffix tlo: ahd. nâ-dla, auch tro: νίπ-τρο-ν λοετρόν

lava-cru-m] davon ein Denominativum *χυτλόομαι* wie *χολόομαι* zu *χόλος*, *γυμνόομαι* zu *γυμνός*, *μονόομαι* zu *μόνος*. Auffallend *ἐγχείῃ ι* 10. Über *χεύω* Leeuwen 109. *Χεύοι Ξ* 165. *Βοὴν χέον Σ* 495. Nauck; *καναχὴν χέε Π* 105. 794. id. *σύγχεε I* 612. *N* 808. *ἔχεον E* 347. *Ω* 799. *ϑ* 436. *χεύεσϑαι πᾶσι νέκυσσι κ* 518. Menrad.

gheu: got. guth Gott; *ϑεϝ-ός* (*ϑ* aus velarem gh wie in *ϑερ-μό-ς* von gher-) *ϑεά ϑέαινα* (Suffix *αινα* wurde abstrahiert von Bildungen wie *λέαινα γείταινα ϑεράπαινα*) *ϑέιος ϑεόδμητος ϑεοειδής ϑεοείκελος ϑεοπροπέω* (*-ίη-ιον*) *ϑεοπρόπος ϑεούδης ἀντίϑεος* (*ἀγχί- ἠγά- ζά- ἰσό- ἡμί-*); *ϑεώτεραι* (*ν* 111.) Vogrinz 79. 188. *ἀϑεεί* id. 87. S. auch Rzach zu *B*. 22. u. *Σ* 604. *δαίμοσι ζ* 251. Nauck, *δοῖέν ποτ' A* 18. id. An 13 Stellen schreibt Nauck *δῖος* für *ϑεῖος*, *M* 23. *κονίῃ καὶ ἀρηιϑόων*, *Y* 292. *ϑεός*.

ghev: fovea; *χε-ιή*.

ghidh Saite: fides; *χιϑ-*, dissimiliert *κιϑ*: *κίϑ-αρις κιϑαρίζω κιϑαριστύς*.

ghjês: hes-ternus heri; gestern; *χϑιζός* (*-όν -ά*) aus *χϑες-δι-ος* zu dies; (*ζ* aus *σδ*: *δζος* Ast. *ἵζω* aus si-sd-o u. a.).

ghnîdh: (g)nidor (vgl. (g)nosco (g)natus); *χνιϑ-*, mit Hauchdissimilation *κνιϑ-*, vgl. *κεφαλή κριϑή*: *κνίση* (aus *κνίσση* wie *μέσος* aus *μέσσος*) *κνισήεις*. Übrigens ist wohl *κνισσ-* zu schreiben wie *ἴσσος*.

χωλός χωλεύω.

χώεται χώεο χωόμενος χώετο (*ἐ*)*χώσατο περιχώσατο χώσεται χωσάμενος* (*-η*).

ghrâ ghrâs: *χρώμενος? κεχρημένος κέχρητο χρή* (scil. *ἐστί*) *χρῄζεις* (*-ων*) *χρῆμα χρεῖος χρέος χρειώ* (*-οῖ*) *χρεώ* (*-οῦς*) *ἀχρημοσύνη ἀχρεῖον*. S. Cauer praef. z. Jl. XXVIII. Vogrinz 38. *Ψ* 834. *χρηόμενος· οὐ γάρ ϝοι* Fick.

χραῖσμε ἔχραισμε χραισμεῖν χραίσμῃσι χραίσμῃ χραίσμωσιν χραισμήσει χραισμησέμεν χραίσμησεν χραισμῆσαι.

χρησόμενος χρείων ϑ 79.

ghrad tosen: altind. hrad-; mit Anaptyxis: *χαράδ-ρη* Sturzbach.

ghrad ghlad Hagel: altind. hrâdúnis; slav. gradu; grando mit Nasalinfigierung; mit Anaptyxis *χάλαζα*.

ghrav (Leo Meyer I.[2] 659.): *χραύσῃ ἔχραε ἐχράετ' ἐπέχραον; ζαχραής*.

ghrem knirschen: frendere; Grimm grimmig; *χρόμ-αδο-ς*.

χριμφϑείς (*ἐγ- ἐνι-*) *ἐγχρίμπτοντο ἐγχρίμψας ἐγχριμφϑήτω*.

ghris: *χρίω* (*ἐπι-*), *ἐπιχρίσασϑαι σ* 179. Nauck.

χρώς χρωτός χρῶτα χρο(σ)ός χροΐ χρόα χρο(σ)ίη ταμεσίχροα (*-ς*) *ἐυχροές μελανόχροος* (*-ες*) *μελαγχροιής* Vogrinz 75.

gi Gewalt: altind. ji-nâ-mi überwältige, jyâ- Übergewalt; *βίη βίαιος ἀντίβιος* (*ὑπέρ-*) *ἐναντίβιον βιάω βιάζω*. *Ἀντιβίην* Brugmann Grd. II. 631. *N* 6. *ἀβίων? Φ* 177. *βίης* Bekker.

gjê leben: av. jyâiti- (Brugmann Grundriss I. 365); *ζώ-ω ζω-ός ζωή ζωγρέω*

ζωάγρια φυσίζοος; *ζώς E* 887. *ζών Π* 445; *ζω-ρό-ς* lebhaft, feurig (vgl. altind. jî-rá- lebhaft); *ἀρί-ζη-λο-ς* lebhaft.

gijâ: lit. gijà Faden; altind. jyâ-Bogensehne; *βίος*. Brugmann Grundriss I. 112.

Lit. gimtis Geschlecht: gm¹ti-lo: *βασιλεύς* wie ahd. chuning zu got. kuni Geschlecht; *βασίλεια βασίληΐς βασιλήιος βασιλεύω (ἐμ-) βασιλεύτερος (-τατος). B* 206. *ἐμβασιλεύῃ* Barnes.

glab: slav. globa; *βλάπτω, βλάβεν Ψ* 545. *ἔβλαβεν Ψ* 461.

glag: lac(t); *γλάγ-ος περιγλαγής*; mit Anaptyxis *γαλακ-τ, γλακτ*: *γλακτοφάγος γάλα* (vgl. *ἄνα* zu *ἀνακτ-*) *γαλαθηνός*.

glain: mhd. klein-ôt (Suffix wie in »Arm-ut Heim-at«); *γλαιν-ός*; daneben *γλην*: *γλῆνος τρί-γληνος γλήνη*. Brugmann Gr. Gr.² 158.

glegh gleq blicken: nhd. pflegen (sein Augenmerk richten); *(βλέπω) παρα-βλώψ βλέφαρον*.

gleubh ritzen, spalten: glubo; Kluf-t; *γλυφίς*.

glôgh spitz: *γλωχίς τριγλώχις (τανυ- χάλκο-)*; *γλωχ-ια*: *γλῶσσα τανύγλωσσος*.

gl¹v?: glos; slav. žluva; *γαλόως*.

γναμπ-τό-ς (εὐ-), ἐν γόνυ γνάμψε, περιγνάμπτοντα ἀνέγναμψαν ἀνεγνάμφθη; gn¹mp: *γαμψώνυχες*.

gn¹nâ: got. qinô, slav. žena; *γυνή γύναιος καλλιγύναικα γυναικεῖος γυναιμανής*; mit Labialismus *βνᾶ*, dor. *βανά*: *βναομαι μνάομαι* (freien) wie *ἀμνός* aus *ἄβνος* agnus, *σεμ-νό-ς* zu *σέβ-ομαι*; *μνάσκετο μνηστός πολυμνήστη μνηστύς μνηστήρ μνηστεύω ὑπεμνάεσθε*. Das *-ικ-* in *γυνα-ικ-* setzt Curtius gleich dem -ic- in genetrix gene-tr-ic-is.

Altind. gôlas Kugel, gôlam kugelförmiger Wasserkrug; *γαυλός*.

gombh Zahn: ahd. chamb Kamm (gezahntes Werkzeug); *γαμφηλαί γόμφος*.

Phoen. gopher; *κυπάρισσος κυπαρίσσινος*.

gor Berg; slav. gora; *βορέης*; *I.* 5. *βορρῆς*. Y 195. *βορρῆ*.

gous: slav. gov-edo, ahd. kuo; *βοῦς βόϝ-ειος (-εος) βοεύς βοηλασίη ἀλφεσί-βοιος πολυβούτης βουκόλος (-έω) ἑκατόμ-βη* (aus gv-â); Brugmann Grundriss II. 452; *βοάγριον* (vom Rind Genommenes, zu *ἀγρέω*) *βούβοτος βούβρωστις βουγάιος βουλυτόνδε βουπλήξ βουφονέω βοῶπις τεσσαράβοιος (ἐννεά- δυωδεκά- ἐεικοσά- ἑκατόμ-) ἑπταβόειος. Βῶν H* 238. *βόας θ' Ω* 43. Nauck.

gov tönen: ai. jô-guv-ê; *γόϝος γοάω* Vogrinz 111; *βοϝή βοάω βοηθόος? βοητύς ἀστυβοώτης*. Brugmann Grundriss I. 319. *βωστρέω? Ἐπιβώσομαι α* 378. *β* 143. *ἐπιβωσόμεθ' K* 463. *X* 254. *βώσαντι M* 337. *(βοάοντι* Nauck.) Wackernagel empfiehlt mit Recht *ἀστυβοήτης*. *Ω* 664. *γοάοιμεν*; *γοάουσα*; *γοήμεναι Ξ* 502. (Hentze, Anhang zu *χ* 322.) *M* 277. *προ-βιβάντε* Nauck. Über *Z* 500. s. Rzach. *Σ* 315. 355. *ι* 467. *(ἀνα)στέναχον γοάοντες* Fick. *Λ* 15. *ἐνόησεν* Naber.

gov: ai. gavînî d. Leisten am Unterleib; *βουβών*.

grebh Embryo; slav. hřibě; *βρέφος;* mit schwächerer Liquida gelbh: nhd. Kalb; *ἀ-δελφ-εός* couterinus (*ἀ* copulativum = sm[1]); *δελφίς* Bauchfisch. (*E* 21. *ἀδελφεόο* Ahrens; ebenso *Z* 61. *H* 120. *N* 788.). Cauer praef. z. Jl. XXVI.

grem tönen: slav. gromu Donner; *βρέμειν (ἐμ-ἐπι-) βρον-τή* (über *ν* Brugmann Gr. Gr.[2] 40.) *βροντᾶν ἐριβρεμέτης (ὑψι-) βρόμος βρομεῖν ἄ-βρομ-ος? P* 739. *ἐπέβρεμε* Bentley.

gr[1]ph: nhd. kerben; *γράψε γράψας γραπτύς ἐπιγράβδην ἐπέγραψε ἐπιγράψας ἐπιγράψαι.*

gr[1]r-u-s (Brugmann I. § 287.): got. kaúr-u-s; gravis; *βαρύς χαλκοβαρής οἰνοβαρής (-βαρείων) βεβαρηώς βαρύνω (-θω).*

gu krümmen: *γύαλον, ἀμφίγυος, γυιόω* lähme; *ἐγ-γυαλ-ίζω* einhändigen, zu einem muthmaßlichen *γυαλα*, lat. vola; *γυρός.*

(γύης) τετράγυος πεντηκοντόγυος.

γυῖα ἀμφιγυήεις. Hentze Anh. z. *θ* 300.

γυμνός γυμνόω.

gzhom ghom Erde: humus humilis altl. hemo, homo (Bräuti-gam); *χθών, ἐνοσίχθων* zu *ὠθέω, χθαμ-αλό-ς χαμαί χαμάδις, χαμᾶζε χαμαιγενής (-εύνης).*

gzhu: lit. žuv-i-s žukmistras: *ἰ-χθύ-ς* mit Prothese, *ἰχθυόεις ἰχθυάω.* Brugmann Grundriss II. 248.

i (Pronominalstamm): i-s i-d e(i)a i-bi i-teru-m (Comparativ) is-te; got. is er, ita es; *ἵα ἰῆς ἰῇ ἵαν ἰῷ; μίν* aus sm-in (kypr. *ἴν* ihn) mit der Partikel sme wie in *ἄμμες* aus n[1]s-sme, in quom aus quo-sme. *I* 319. *τ' ἰῇ* Nauck. *Φ* 569. *τ' ἵα* La Roche.

jâ gehen: ia-nu-a Durchgang; Gang der Zeit: got. jêr; slav. jaru; *ὥρη ὥριος παναώριος; ὀπ-ώρη* (Schrader 436.) *ὀπωρινός.* Vogrinz 32. 185. *ὥρῃ εἰαρινῇ* wie *ὥρῃ χειμερίῃ.* Dunkel ist *ἐννέωρος.* S. Hentze Anh. z. *κ* 19.

jag verehren: altind. yájati; *ἀγ-νό-ς ἅζομαι.*

jâgh (nach Leo Meyer): ai. jah-vá- rastlos; *ἀ-ζηχής* rastlos, unablässig.

jâk: ahd. jagôn: *δι-ώκω.* Nach Roscher hieher auch *δι-άκ-τορος* die Wolken vertreibend. *X* 199. 200. *κιχάνειν* Nauck.

Altind. jámas Zügel; *ἡνία ἡνίοχος (-εύς) ἡνιοχεύω ὑφηνίοχος.* Ähnlich verbindet L. Meyer *ἀνίη ἀνιηρός ἀνιάω ἀνιάζω* mit ai. ám-îvâ; *ἀνιηρέστερον β* 190. Mit Rücksicht auf das lange *ι (ι* 323. *Φ* 270. *δ* 598. *χ* 87.) in *ἀνιάζω* empfiehlt L. Meyer *Ψ* 721. *δ' ἠνίϝαζον, δ* 460. *δ' ἠνίϝαζ';* doch bleibt *Σ* 300.

Lit. javai Getreide; altind. yávas; *ζειαί ζείδωρος* (Nauck *ζεόδωρος).* Übrigens lässt sich *ζεϝιαί* schreiben (*δ* 41. 604.) wie *ἐυπλοϝίη I* 362. *ἐυκλεϝίη Θ* 285. *ξ* 402.

jêg stark: lit. jegiù ich vermag; *ἡβη πρωθήβης (-η) ἡβάειν.*

jeg: iecur; *ἧπαρ.*

jeq lachen, scherzen, spotten: iocus; lit. júkas: *ἐψιάομαι (ἐφ-καθ-).*

jen: jener: *κε-ιεν-: κεῖνος;* Brugmann Gr. Gr.[2] 130. Leeuwen § 13. A. 18.; *ἐ* in *ἐκεῖνος* ist dasselbe wie in e-nim e-quidem; *κείνῃ μ* 69. *ν* 111. (Brugmann Grd. II. 767., wo sich übrigens eine andere Etymologie von *κεῖνος* findet); *κεῖθι κεῖσε κεῖθεν* s. ki. *Γ* 391. *κείμενος* Nauck. *Γ* 411. *κείνῳ* Grashof.

jenter: ianitrices aus jn[2]-; *εἰνάτερες* aus *ἐν-* jn[1]-. Brugmann Grundriss II. 354.

jes: ahd. jesan, nhd. gähren, mhd. jes-t Gischt; *ζέω; ζεσ-λο: δύσζηλος ζηλήμων* (vgl. *τλή-μων ἴδμων ἡγεμών*); *ζέει Φ* 362. Nauck.

jêt suchen: nhd. jäten: *ζητέω.* (Nur *Ξ* 258. *ζήτεε*).

jeug: iungo mit Nasalinfix, iugum iugerum; got. juk; slav. igo; *ζεύγνυον? ζεύγνυμι (ὑπο-) ζυγόν ζεῦγος ζεύγλη ζυγόδεσμον δίζυγες πολύζυγος (εὐ-ὑψί- ἑκατό-!); ζυγόφι(ν) T* 404. *Ω* 576.; *ζυγόο* Nauck. Vogrinz 139. *T* 393. *ζεύγνυσαν* Vind. (vgl. *Ω* 783.).

ἴχνος ἴχνιον ἀνιχνεύω.

iq treffen, schlagen: icere ictus: *ἐνίσσω*; labialisiert *ἐν-ιπ-: ἐν-ιπ-ή ἐν-έν-ιπ-ε ἐν-ίπ-τω, ἠν-ίπ-απ-ε* Vogrinz 123.; *ἴψεται ἴψαο.*

îks Weichen: ilia (vgl. tela zu texere, velum neben vexillum, mala neben maxilla, semestris neben sex, temo aus teixmo Deichsel): *ἰξύς.*

ἰλυόφιν Φ 318. Bentley.

jo: ai. ja-s qui; *ὅς*; schwacher Stamm in *ἵ-να* (über *να* Brugmann Grd. II. 782.); *ἧος οἷος ὅσσος ὁσσάτιος ὁσσάκι ὅτε ὅθι ὅθεν ἧχι ἡνίκα* etc.: *ὄφρα* aus *ὁφρα; ὥς* (satzverbindend). Über *ὅου ἕης* Leeuwen 37. 59. *N* 329. *οἷ* Nauck. *τ* 530. *παῖς δ' ἧος μὲν ἔην* Cauer. S. besonders Leeuwen 5. Cauer praef. Od. XIV. Jl. XX. *Σ* 460. *ἕ* Döderlein. *Γ* 109. *ὃς δὲ γέρων* Nauck.

jôs: slav. po-jas-u Gürtel; *ζωσ-τήρ (-τρον) ζῶ-μα ζώ-νη εὐζωνος (καλλί-βαθύ-) ζώννυμι.* Vogrinz 136. *Ψ* 760. *εὐζώνοιο γυναικός* Nauck. (Vgl. *A* 429.).

ἶριν P 547. *ἴρισσιν A* 27.

is kräftig: altind. iš-irá-s; is-r[1]ró-s: *ἱερός* (Brugmann Grundriss I. 231.) *ἱερεύς ἱέρεια ἱερήιον ἱερεύω.*

is: altind. iš-u-s Pfeil; *ἰός ἰοχέαιρα ἰοδόκος; ἰά Y* 68. *(ἰοὺς πτερόεντας* Bothe).

judh: altind. yudh-Kampf; *ὑσμίνη.* (Altir. Jud-nerth Kampfstärke). Brugmann Grundriss II. 162.

jus: Got. jus, ahd. jer ihr; jus + Partikel sme (vgl. *(σ)μ-ίν*): *ὑσμε- ὑμμε-ς,* mit Ersatzdehnung *ὑμεῖς;* der spir. asp. aus j wie in *ὥρα* Jahr. *ἧπαρ* iecur, *ὅς* (qui) skrt. yás; *ὑμή ὑμά.*

juven: iuven-is iuven-cus; »jung« aus iuwung, ahd. junga-ling; iuvn¹k: ὑάκ-ινθο-ς (Deminutivsuffix) ὑακίνθινος. Brugmann Grundriss II. 237.

qâ qâk sich ducken (Wharton E. L. 22.): con-qui-nisco con-quexi; πε-πτη-ώς (vgl. πόλις πτόλις) καταπτήτην πτῆξαν [πτῆξε] καταπτήξας; πτώσσω (κατα-) πτωσκάζεμεν πτώξ; πτωχός πτωχεύω. Ποτιπεπτηυῖαι Cauer praef. z. Od. XXXI. ὑποπεπτηῶτες.

kad prangen (Hübschmann, d. idg. Vocalsystem, p. 190.): κέ-κασ-ται ἐκέκαστο κέκασσαι κεκάσμεθα κεκασμένος κεκάσθαι, καίνυμαι Vogrinz 104.; κόσ-μο-ς? κοσμέω κοσμητός κοσμήτωρ ἄκοσμος ἐυκόσμως, διακοσμέω (κατα-ἐγ-ἀπο-); κεδ-νό-ς? ausgezeichnet, trefflich; kad + lo?: καλλο-, vgl. ἑλλά aus sed-lâ, καλλιπέειν aus κατ-λιπ-; κάλλος περικαλλής κάλλιον κάλλιστος κάλλιμος καλλίζωνος (-γύναικα -θριξ -κομος- κρήδεμνος-πάρῃος -πλόκαμος -ρέεθρος -ρροος -ροος -σφυρος -χορος); mit vereinfachter Consonanz καλός. Καλῶς nur β 63; besser καλά. Ἐκόσμεε Δ 118. Ξ 388. ἐκόσμει η 13. Καλῆς N 611. Lehrs.

kad fehlen; caus. fehlen machen, berauben: careo (r aus d, Wharton E. L. 125.); κεκαδών κεκαδήσει, κεκάδοντο κεκαδησόμεθα.

qai: altbulg. cĕ; καί. N 734. δέ ἑαυτός Hermann. Leeuwen 13. Über καί-καί Vogrinz 240. B 401. γε φυγεῖν κατά Meineke.

κακός (zd. kasu klein?) κακότης κακόω κακίζομαι κακότεχνος (-εἰμων -εργός-εργίη- μήχανος -ξεινος -φραδής -ρραφίη). η 197. κακὰ κλῶθές τε Nauck. ξ 349. κακόν. (Rzach zu X 320.)

kal treffen, verwunden: cal-car culter; κῆλον.

kal: κάλος (ε 260.) καλαῦροψ (s. verp).

kâl bethören: got. hôlôn betrügen; calvi Ränke schmieden; ἀ-κήλ-ητος κηληθμός.

Altind. kalikâ Knospe; κάλυξ; angeblich zu kel: celare hüllen.

kam sterben, tödten: altind. šamayâmi καίνω (aus καμιω); καμόντες.

kam: κάμνω κάμ-ατο-ς ἀκμής ἀκάμας ἀκάματος ἀνδρόκμητος (πολύ-).

kam Stein: slav. kameni; Hammer (steinernes Werkzeug); καμινώ von κάμινος (σ 27.); ἄ-κμ-ων ἀκμόθετον. Schrader 229.

καμπ-ύλος ἐυκαμπής κάμψειν ἔκαμψε.

qan tönen: canere; καν-αχή (vgl. στοναχή) κανάχησε (T 469.) καναχίζω; κύ-κν-ος wie Schwan zu sonare.

kank: slav. saku; κάγκανος πολυκαγκής.

kâp: ahd. huoba Hufe (u aus â wie in Buche Mutter Bruder); κῆπος.

qâp fassen: capere cap-ulu-s Hef-t incipere an-heben; κώπη Hand-habe, κωπήεις.

kap hauchen, dampfen: ἐκάπυσσεν καπνός κάπνισσαν. Κεκαφηότα? E 698. ε 468.

(Fortsetzung folgt.)